

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Γ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 36

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ξ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1907

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Η Α.Α.Μ. Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ ΜΕΝΕΛΙΚ Β'

(Έργα του Έλληνα ζωγράφου κ. Γ. Προκοπίου).

Η Α.Α.Μ. Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ ΟΥΪΤΕΡΟ ΤΑΪΤΟΥ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΙΓΚΑΤΣΟΥ

Η Α Υ Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΝΤΕΝΤΖΑΣΜΑΤΣ ΜΕΣΕΚΑ

ΑΒΥΣΣΙΝΟΙ

Ενός λαού από τους αρχαιότερους οι αντιπρόσωποι επισκέφθησαν τας Ἀθήνας φέροντες δώρα εἰς τὴν Βασιλικὴν μας Οἰκογένειαν ἐκ μέρους τῶν Βασιλέων τῶν. Οἱ Ἀβυσσῖνοι διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν τοῦ Πρίγκιπος Ντεντζασιμάτ Μεσεκά, τοῦ ὁποίου βλέπετε τὴν εἰκόνα, δὲν ἐκφράζουν διὰ πρώτην φορὰν τὴν συμπαιδείαν τοῦ Ἀβυσσινιακοῦ λαοῦ πρὸς τὸν ἰδικόν μας.

Καὶ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ μὲ τὴν Δυναστείαν παλαιοῦ δεσμοῦ φιλίας συνδέουν τὸν λαὸν τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Μενελίκ Β'.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀβυσσινιακοῦ λαοῦ εἶνε ἀρχαιότατη καὶ ἐνδοξος, ἀρχομένη πρὶν ἢ οἱ Ἕλληνες ἐξερευνήσουν τὰς ἀκτὰς τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης.

Ὅπως ὄλων τῶν παλαιῶν λαῶν, αἱ ἀρχαὶ τῆς ἱστορίας τῶν τῶν Ἀβυσσινῶν χάνεται εἰς τὰ σκόπη τῶν πρώτων αἰώνων.

Μάχονται οἱ Ἀβυσσῖνοι γενναίως πρὸς τοὺς Ἀραβας κατὰ τὸν 7' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα καὶ ἐπικοινωνοῦν ἔπειτα πρὸς τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ πολεμοῦν πάλιν νικηφόρος

σαν ἐκεῖ παραγὰς. Καὶ ἔχουν ὡραίαν παράδοσιν οἱ Ἀβυσσῖνοι διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους τῶν. Ἔνας ἔρωσ πρὸς τὴν Σοφίαν τὸ ἴδρουν. Ἡ Βασίλισσα Σαββᾶ ἠρώσθη τοῦ Σολομώντος διὰ τὴν σοφίαν του καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν φέρουσα δώρα καὶ τὰ κάλλη τῆς. Ἐγέννησεν ἀπὸ τὸν σοφὸν ἀνακταὶ νῖδον τὸν Μενελίκ, ὅστις εἶνε ὁ γενναίος τῶν Ἀβυσσινῶν.

Ἐκτοτε ἡγεμόνες πολεμικοὶ καὶ γενναῖοι ἡγεμονεύουν καὶ τελευταίως τῷ 1855 ὁ Θεόδωρος Γ', ὅστις ὠνειρεύθη νὰ ἐπανιδρύσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς του καὶ ἐφθασε νὰ ἔχη στρατὸν 150.000 ἀνδρῶν καὶ ὁ Ἰωάννης, φρονεθεὶς τῷ 1889. Ἐπὶ τῶν δύο τούτων βασιλέων ὁ Ἀβυσσινιακὸς λαὸς πολλὰς ἐκήρυξε τὴν πεποίθησιν ὅτι παλαιοὶ δεσμοὶ ἱστορικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ τὸν συνδέουν μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Α. Α. Μ. Μενελίκ Β' Νεγκούε Νεγκουσί—Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων—ἐγεννήθη τῷ 1842. Υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Χόας Μελικὸτ ἔφερε κατ' ἀρχὰς τὸ ὄνομα Σαχάρα Μαριέμ καὶ ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Θεόδωρον νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μπαφανά καὶ νὰ μένῃ εἰς τὸν Κονάτ. Ἐφυγεν ἐκεῖθεν, διὰ τῆς γενναιότητός του ἠΰθεσε τὸ Κράτος του

ΕΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤ. ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΙΚ

Η ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΑΔΙΣ ΑΒΑΒΑ, ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ

[Φωτογραφία σταλείσα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐργασίου ὁμογενοῦς κ. Α. Καββαδία]

κατὰ τῶν Μουσουλμάνων εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, κατὰ τῶν Ἰταλῶν τελευταίως.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἑλένη στέλλει εἰς Ἀβυσσινίαν, καὶ δὴ εἰς τὸ Κράτος τοῦ Ἀξούμ, τὸν μοναχὸν Φρουμέντιον καὶ οἱ μελανοπόροιστοι φίλοι μας δέχονται τὸν Χριστιανισμὸν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ὅταν δὲ ἔπειτα οἱ Πορτογάλλοι ἀπέστειλαν πλῆθος ἱεροποστόλων διὰ νὰ διαδώσουν τὸν καθολικισμὸν, οἱ Ἀβυσσῖνοι ἐξηγέρθησαν γενναίως διὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πίστιν τῶν πατέρων τῶν, ὅπως καὶ κατὰ τὸ 1750, ὁπότε πάλιν αἱ ἀπόπειραι προσηλυτισμοῦ εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν προεκάλε-

ΑΒΥΣΣΙΝΕΖΑ ΣΠΟΠΑΝΟΠΟΥΛΑ [Ἔργον Γ. Προκοπίου]

καὶ ὅταν ἐφρονεῦθη ὁ προκατόχος του Ἰωάννης μετ' ἀγῶνας νικηφόρος ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, ὑπερισχύσας τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ὑποδειχθέντος Ρὰς Μαγκασία.

Τὴν βασιλείαν του ἐλάμπρυνε διὰ τοῦ πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς πολέμου τοῦ 1895, τὸν ὁποῖον ἐκήρυξε διὰ νὰ ἀνακτήσῃ πλῆρη τὰ δικαιώματα τῆς πατρίδος του. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1896 ὑπεγράφετο μετὰ νίκης τοῦ Μενελίκ κατὰ τῶν Ἰταλῶν ἡ συνθήκη τῆς Ἀντίς-Ἀμπέματα, δι' ἧς ἐξησφαλίζετο ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία τῆς Ἀβυσσινίας.

Πολιτικὸς ἀνὴρ ἱκανότατος, σπανίας εὐφρίας, προσπαθεὶ νὰ εἰσαγάγῃ μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν διοίκησιν τῆς χώρας του, νὰ κατασκευάσῃ ὁδοὺς, νὰ οργανώσῃ εὐρωπαϊκῶς τὸν στρατὸν του, νὰ σχετίσῃ τὸ Κράτος του μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ τοιαῦτα.

Τὴν δευτέραν του σύζυγον Οὐτίερα Ταῖτου ὁ Μενελίκ ἐνυμφεύθη τῷ 1883. Ἡ Α. Α. Μ. ἡ Ταῖτου ἔχει ἡλικίαν 51 ἐτῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διακρίνει τὴν Α. Α. Μ. τὸν Μενελίκ εἶνε ἡ προστασία ἣν ἐπιδαφιλεῖ εἰς τοὺς τὴν χώραν του κατοικοῦντας Ἕλληνας. Θάλλει ἐκεῖ Ἑλληνικὴ κοινότης, ἣς καὶ ἐκκλησίαν ἔκτισεν Ἑλληνικὴν, προεδρευομένη ἀπὸ τὸν ὀδοντοῦτῶν καὶ ἰδιαίτερον τοιοῦτον τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Μενελίκ κ. Καρακατσάνην.

ΜΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗ ΣΕΝΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΣ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΙΚ

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ Α. Υ.
[Φωτογραφία τοῦ ἐπιλόχου κ. Γαυριλάκη, εὐμενῶς παραχωρηθεῖσαι ἡμῖν].

ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ—ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Ἕλλην— ἄς εἰποῦμε μόνον ὁ Ἕλλην— ὑφίσταται τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ μὴ βλέπῃ ἄλλον νὰ τὰ γλυτώνῃ. Εἰς τὸ μέγα ὄδυνηρόν κυνήγι τῆς Δόξης, τὸ ὁποῖον διωργάνωσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐνεκαρδίωσε μίαν φορὰν τοὺς στρατιώτας του, τοὺς διψῶντας, καὶ τοὺς ἐδρόσισε, ὅταν τοῦ ἔδωσαν ὀλίγο νερὸ μέσα εἰς ἓνα κρᾶνος καὶ αὐτὸς τὸ ἔρυσεν.

Ἔτσι καὶ εἰς τὰ τελευταῖα μεγάλα γυμνάσια. Οἱ ἔφεδροι, οἱ τέως γκρινιάρηδες εἰς τὸν στρατῶνα, ἔγειναν οἱ ὑπομονητικώτεροι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἔβλεπον ὅτι καὶ οἱ Πρίγκιπες ἐπερνοῦσαν ὅπως ὅπως εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἡ Α. Υ. ἡ Πρίγκιπισσα Σοφίμ ἐπάνω εἰς σοῦσταν ἀρκεῖ νὰ κἀμῃ τὸ πρωτόγονον αὐτὸ μέσον τῆς συγκοινωνίας νὰ φαίνεται τὸ κομψότερον κουπὲ τοῦ κόσμου καὶ αἱ σαΐνες του μαξιλαράκι ἀξίον Συβαρίτου.

Ἐκόπησαν τὰ πόδια σου, ἀλλ' εἶδες ὅτι ἦσαν κομμένα καὶ τὰ πόδια τοῦ Διαδόχου; Σοῦ ἐπέρασεν ἡ κούρασις.

Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λιόπσει ἐτοιμάζεται τὸ γεῦμα τῶν Πρίγκιπων.

Φέρεται τὸ τραπέζι καὶ τοποθετοῦνται ἡ καρέκλες. Καρέκλες; Λάθος ἔκαμα. Τὰ θρανία τοῦ σχολεῖου τὰ μαθη-

μένα νὰ δέχονται τὸ βάρος σκληραγωγημένου σώματος Λιοπεσόπαιδον εἶνε τὰ καθίσματα τῶν Πρίγκιπων.

Τὸ φράσκο τοῦ σεριτόρου ἔχει ἀντικαταστήσῃ στολή ἰππέως σκονισμένη.

Αὐλόχα καὶ ὑπασπισταὶ καταστῶλιστοι—ἐπιλόχοι καὶ ἀνθυπλόχοι μὲ ὑποκατρίνους κηλίδας ἰδρώτους εἰς τὴν πλάτην τῆς στολῆς.

Ὁ Πρίγκιψ Ἀνδρέας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τραπέζης δεξιᾶ του καὶ ἀριστερὰ του ἀξιωματικοὶ τῆς Ἰλης του. Οἱ Πρίγκιπες Χριστόφορος καὶ Γεώργιος παρέκει μὲ τὰ πιλικά των εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θρονίου. — Καλὴ ὄρεξι!

Ἐπειτα περνοῦμε εἰς τὸ καπνιστήριον.

Καπνιστήριον εἶνε ἓνα χαγιατάκι τοῦ σχολεῖου.

Ἐνα καμινέτο καὶ ὁ καφφές ἐνήθη, ἐπιστατοῦντος ἐνὸς ἀξιωματικοῦ. Φαντάζομαι ὅτι ὁ καφφές δὲν θὰ ἠγαράσει ἓνα θαμῶνα τοῦ Ζαχαράτου. Πίνεται ὁμοῦς ἡδονικώτατα.

Τὸ βοάδν ὕπνος. Ἄναβεται ἓνα σπαρμασέτο, τὸ ὁποῖον διὰ κηροπήγιον θὰ εἶχε κάποια μπουκάλα ἢ κάποιο ποτήρι, ξεδιπλώνεται ἓνα στρατιωτικὸ κρεββάτι καὶ οἱ Πρίγκιπες περιμένουν νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ ὁ θαλαμηπόλος ὄλων ἐκεῖ, ἡ τρομπέτα.

— Ταρσααραραρά, ταρσααραραρά, ταρσααά, ταρσααά. — Δεκανέα! Τί κάθεσαι; Κουνήσου! Ἴδου μουσικὴ ἐγεργήσιος ποῦ δὲν θὰ τὴν ἠθέλατε ποτέ. Οἱ Πρίγκιπες ὀρθοί. Σκηνέονται ἐπάνω ἀπὸ μίαν λεκάνην πλύνονται μὲ λοσιὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι τοῦ σχολεῖου. Οἱ δύο θαλαμηπόλοι των, τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν τους χέρι, τοὺς ἐνδύουν. Τὰ ἀλογὰ τους φέρονται καὶ δρόμο. Ἐξ ἡ ὥρα. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ νεαρός κ. Σαρδελίδης ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπῆτι του νὰ κοιμηθῇ ἔπειτα ἀπὸ ξενύχτι εἰς τὸ καφε-σαντάν.

Τὸ ἀπόγευμα ἀνάπανσις διὰ τοὺς ἄνδρας. Ὁ Ἰλαχος ὁμοῦ σκυμμένος εἰς τὸ τραπέζι του λογαριάζει. — Τραμπακούλιας. Μία καὶ σαράντα πέντε.

— Τραμπακούλιας! Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ δὲν ἔχει κάμει λάθος ἐδῶ. Ὁ ἰππέυς προσέρχεται καὶ τρέμει ἀπὸ συγκίνησιν. Δι' αὐτὸ δὲν τὸν ἔχει πάρη καλὰ ὁ φραξός. Πέρνει τὴν δεκαήμεριαν του ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Α. Υ. τοῦ Πρίγκιπος Ἀνδρέου.

Διὰ τὸ γουρουνόπουλον τῶν Πρίγκιπων ἔγραφα. Ἐ! αὐτὸ ἦτο μία ἐξαιρέσις! Εἰς τὸν ἴδιον φουρῶνον ὁμοῦ ἐνήθη καὶ κόττα ἐφέδρον. Ἡ ἐξαιρέσις κατοργήθη, τῶν ἐφέδρων φαγόντων καὶ μεξὲν ἀπὸ τὸ πριγκιπικὸν χοιρίδιον.

Ὅριστε νὰ ὀμιλήσετε μὲ τὴν Α. Υ. τὸν Διαδόχον ἢ τὸν Διαδόχον Του ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν. Ἐκεῖ ἔγαιετούσαμε: — Ὑψηλότητα ἐπιτρέπεται; — Ὅριστε. Καὶ ἐπὶ ἄραρον ὁ Διαδόχος καὶ οἱ Πρίγκιπες πρὸ τῶν μηχανῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης».

ΕΝΑ ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΙΠΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΛΙΟΠΣΕΙ

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΝΕΡΓΩΝ ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑΝ ΤΗΣ ΙΛΗΣ ΤΟΥ

— Μωρέ λεμονάδα είναι αυτή ή άκουα φρόρτε ;
 — Σαράντα, κύριος. Πίνει και ο Διάδοχος.
 *Εγγύριζες και έβλεπες την Α.Υ. να πίνει δύο λεμονάδες με
 το μπουκάλι.
 — Παιδί, δός μου άλλη μία !

Τα αυτά με το λουκούμι του υπαιθρίου καφερείου του
 σταθμού εις το Λιόπεσι.
 Παρέκει εις το άλλο τραπέζι τρώγει το λουκούμι του ή Α.Υ.
 ο Πρίγκιψ Άνδρέας.
 Ποτέ εφ'εδρον λάργηξ δέν γλυκαίνεται από άρωματικώτερον
 Συριανόν λουκούμι.

— Κατέβα κάτω ρέ ! είπεν ο Διάδοχος εις ένα στρατιώτην
 άναρωχηθέντα εις έν δένδρον ν' ακούση την κριτικήν.
 — Θάλασσα σάς τ' εκάναμε ! είπεν ο Πρίγκιψ Άνδρέας
 εις τόν διδάσκαλον του Λιόπεσι.
 *Ο εφεδρος κ. Γραφειοκρατίδας, υπάλληλος συμβολαιογρα-
 φείου, άν ήτον άνθιπασπιστής θά έλεγε :
 — *Επιλογία ! Να διαταχθή ο εφεδρος να κάμη παρά πόδας
 του δένδρου !
 *Η προς τόν δημοδιδάσκαλον :
 — Αί ανάγκαι του στρατεύματος επιβάλλουσαι καταλάβο-
 μεν κ.τ.λ.

*Ω ! Αί εΰμορφαι στιγμαί της παρελάσεως !
 Χαιρετούν δεξιά και άριστερά μερικoi σωματάχαι με τὰ
 έξηφ, ώσαν να έπευφημούνται αι άνδραγαθίαι των.
 *Ο Πρίγκιψ Άνδρέας δέν χαιρετᾷ.
 Τόν έπευφημούν ως Πρίγκιπα.
 Προχωρεί ως στρατιώτης, όπως γράφει ο κανονισμός.

ΔΗΜ. ΔΗΜ.

ΜΙΑΝ ΝΥΚΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΙΛΔΙΖ

[Έντυπώσεις εγκαθέρχονται]

Θά ενθυμούνται οι αναγνώσται ημών — μεταξύ των οποίων
 δέν τυγχάνει άγνωστος μορφή, — ότι πρό τινων μηνών το *Αθη-
 ναϊκόν Τηλεγραφικόν Πρακτορείον άνήγγειλε την έν Κωνσταντι-
 νουπόλει σύλληψιν του Διευθυντού του «Νέου Βήματος» κ.
 Στέλιου Τσαλούζου, επί τῷ λόγῳ ότι είσήγεν εκρηκτικὰς ύλας.
 *Η είδησις έπροξένησε βαθείαν εντύπωσιν και συγκίνησιν
 εις τους γνωρίζοντας τόν συμπαθή συνάδελφον, τόν λεπτοφυᾶ
 και ασθενικόν, τόν άνίκανον εις τριαύτα εγχειρήματα, εξητή-
 θησαν δέ πληροφορία λεπτομερείς.
 Πράγματι ο κ. Τσαλούζος έραδιουργήθη εις την εκεί μυστι-
 κήν άστυνομίαν ως ύποπτος πολιτικῷ εγκλήματος και συλλη-
 φθείς εγκαθέρχθη εις τὸ Γιλδίξ και εδικάσθη υπό εκάτου
 άνακτορικῷ δικαστηρίῳ.

Δικηγόρος και δημοσιογράφος. *Από ετών εκδίδει τὸ «Νέον
 Βήμα», φύλλον κυκλοφοροῦν ευρύτατα έν τῷ έξωτερικῷ. Γνω-
 ρίζει τα μεγάλα προβλήματα του *Ελληνισμοῦ πολὺ καλά και
 βοηθει εκάστοτε εις την επίλυσιν αὐτῶν.
 Μία μορφή σεμνή, ανυπόκριτος, άδολος, μία μορφή διαφαν-
 νής σχεδόν, πού επιτρέπει εις τὸ βλέμμα σου να εισδύσης έως
 μέσα εις την σέψιν του και την ψυχὴν του, την όνειροπόλον
 και πατριωτικὴν ψυχὴν του, από την όποιαν ζῆ τὸ λεπτοφυᾶς
 και ασθενικόν σώμα του.
 Αὐτός συνελήφθη ως πολιτικῷς εγκληματίας. *Ανίκανος ως
 σώμα, Ικανός ως ψυχή και ως πέννα. Και συνελήφθη διότι
 ήλεγξε την πολιτείαν του Μ. Βεζύρου Φερήδ Πασσᾶ.

*Ας ακούσωμεν από τὸ στόμα του ίδιου την περιπετειώδη
 αφήγησίν του, εγκαθέρχεται έν τοις αυτοκρατορικῷς άνακτόροις

Περνοῦν ἡ ὥρες ἄμετρος οὐδὲ τάρου τὸ λιμάνι
 γιὰ μὰς και μόνη μιὰ στιγμὴ ἀρκεῖ νὰ μὰς μαράνη.

Περνοῦν πράγματι αὐτὲς ἡ ὥρες τοῦ Βαλαωρίτη ἄμετρος και κάτου
 κοντά μου είναι ὁ λιμὴν τοῦ τάρου. Έγγίζει και ἡ μεγάλη αὐτὴ στιγμὴ.
 *Επάνω ἐκεῖ εις τὸ τραπέζι περιμένουν ἀκόμη τὰ ἐδέσματα, τὰ ὁποῖα
 κατὰ Διαταγὴν τοῦ *Ανακτος μοῦ ἔρχονται ἀνά πᾶν λεπτόν. Φαγητὰ και
 γλυκίσματα και ποτὰ πραγματικῶς αυτοκρατορικὰ και ποδρα και τσι-
 γάρα τῶν χαρεμιῶν και καφφές. Καφφές τοῦ Γιλδίξ !
 Δέν τολμῶ νὰ ἐγγίσω. Κάτω κάτω εις τὸ φυτζιάνι περιμένει ὁ θάνα-
 τος. Γιλδίξ ! Τὰ αυτοκρατορικὰ ἀνάκτορα διὰ τὸν πολὺν κόσμον, ζελα-
 τίνα θρεπτικωτάτη εις την ὁποίαν καλλιεργεῖται τὸ μικρόβιον της
 σπιουναῖς, εις την ὁποίαν καλλιεργεῖται ὁ θάνατος, διὰ τοὺς ὀλίγους.
 Καμμία ἐλπίς ! *Η πρεσβεία μὰς οὐδέν δύναται. Εἰς τὸν ἀντιπροσω-
 ποῦ της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μὰς προβάται εις παραστάσεις διὰ τὴν
 σύλληψίν μου ὁ Φερήδ ἀτήγησε·
 — Δέν είναι ὑπόθεσις σὰς εἶναι ὑπόθεσις της Αὐτοῦ Αυτοκρατορικῆς
 Μεγαλειότητος τοῦ Κυρίου μου.
 Και οὐδέν πλέον. Διότι ἀκριβῶς εἶπεν — θανμάσατε ἐξυπνάδα —
 δέν εἶχον συλληφθεῖ ὡς κοινὸς εγκληματίας ὑπὸ της άστυνομίας. Ένῳ
 ἐξηρχόμεθα της Πρεσβείας μετὰ τοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου τοῦ Γενι-
 κοῦ Προξένου μὰς μὰς πλησιάζει ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῶν άνακτόρων
 και ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Παπαδιαμαντόπουλον, χαιρετῶν αὐτόν.
 — *Εξοχώτατε, καθ' ὕψηλὴν ἐπιταγὴν ὁ κ. Τσαλούζος θά φιλοξενηθῆ
 ἐπὶ τινὰς ἡμέρας έν τοῖς αυτοκρατορικῷς ἀνακτόροις τοῦ Γιλδίξ.
 Πῶς νὰ διαμαρτυρηθῆ ὁ κ. Προξενος διὰ τὰ κομπλιμέντα αὐτὰ της
 Α. Α. Μεγαλειότητος ;

*Και ἔνα ἀμάξι με μετέφερε κατ' εὐθείαν εις τὸ ἐντὸς τοῦ Γιλδίξ
 μέγαρον τοῦ Μαυρογένους Πασᾶ, τοῦ ἄλλοτε ἀρχιάτου και ἰδιαίτου
 μυστικῷ συμβούλου τοῦ Σουλτάνου, ὅπου και ἐνεκλεισθη, ἀφοῦ μοῦ
 ἀνεγνώσθη και ὁ σχετικὸς αυτοκρατορικὸς ἰραδέξ.
 Καθ' ὅδον οὐδὲ κἄν μοῦ ἀπήτϋθνε τὸν λόγον ὁ συνοδεύων με ἀξιω-
 ματικὸς, οὔτε ἀπήντα εις ἐρωτήσεις μου, παρά μόνον διὰ νευμάτων μοῦ
 προσεφέρετο ἀβρότητα, δίδων μοι θέσιν έν τῇ ἀμάξῃ ἡ τόπον νὰ διέλθω.
 Και περνοῦν τώρα αἱ ὥραι. Οὔτε τί ὥρα, οὔτε ποῖα ἡμέρα της ἔβδο-
 μάδος εἶναι γνωρίζω. *Όταν με ἔκλεισαν ἐδῶ μέσα μοῦ ἐπήρα και τὸ
 ὁρολόγιόν μου. Μόνον βλέπω ὅτι ἔχει νικτώσει και ἐνύκτωσε πρὸ πολ-
 λοῦ. *Από τὸ παράθυρό μου, παρᾶθρον πανύψηλον, βλέπω μέσα εις τὸ
 βαθὺ σκοτάδι πού με τριγυρίζει κάπου κάπου κατάφωτα παράθυρα και
 ἄλλοῦ μεμονωμένα φῶτα. Τίς οἶδε ποῖος ἄλλος δεσμώτης μετῶ τῆς
 ὥρας του ἀπέλεις αὐτὴν τὴν στιγμὴν και τίς οἶδε τί βαρχεῖται και τί
 ὄργια τελοῦνται, και τί διαβούλια και πόσαι ζωαί ὑπονομεῖονται ἄλλοῦ.
 Μία σιγὴ πού τρομάζει βασιλεύει ἔξω παντοῦ και κάποτε τὴν δια-
 κόπτουν περιεργοὶ κρότοι. *Αμάξια βαρεῖά κυλιόνται ἔξω, ἄλλοτε ἔνα
 μικρὸν φῶς κινεῖται μέσα εις τὸ σκοτὸς και σκιαί μαύραι, ἐπιμήκεις,
 ὀλισθαίνουιν κάτω εις τὸ ἔδαφος ἐναλλασσόμενα με τὴν μαυρίαν τῶν
 δένδρων.

*Ω, τί στιγμαί ὑπεριτάτης ἀγωνίας μέσα εις αὐτὸ τὸ ἄγριον περιβάλ-
 λον, εις τὸ ὁποῖον, νομίζει κανεὶς, ὅτι ἔχουν ἀποκρυσταλλωθῆ οι ἔστα-
 ται στεναγμοὶ τῶν ἀγωνιῶντων και παλαιόντων κατὰ τοῦ δηλητηρίου
 και της μαχαίρας !
 *Ανατριχιάζω εις κάθε ψόφον, και μετὰ βίας δεκαπέντε ἡμέρας τώρα,
 κρατῶ τὰ βλέφαρα ὀρθάνοικτα, φοβούμενος ἀκόμη και αὐτὸν τὸν εἰγε-
 νέστατον ἄλλως ἀξιωματικόν ὁ ὁποῖος διανυκτερεύει μαζῆ μου.
 Και τί εἰρωνία ! Γύρω μου χλιδὴ ἀνατολικῆ. Παραπετάσματα βαρύ-
 τιμα, κλίνη μαλακῆ, ἡ ὁποῖα ὅμως δέν ἠσθάνθη ἀκόμη τὸ βάρος τοῦ
 σώματός μου, και καναπέδες και φωτέγι και τᾶπητες, πλοῖσια ὄλα και
 κατάχρουν πολυφωτον ἐπάνω εις τὸν πλαφόν με ἄερον.

*Αχ, ποτὲ δέν θά λημονήσω ἐκεῖνο τὸ ὠχρόρρυθρον γαζῆ, τὸ μελι-
 χρὸν πού ἐφώτιζε την σκοτεινιά μου τόσες μέρες και ἐκεῖνα τὰ νεκρά,
 τὰ χωρὶς ὄσιν μάτια τοῦ ἀξιωματικῷ πού ποτὲ δέν διεσταυρώθησαν
 με τὰ ἰδικά μου. *Απέφυγε νὰ με κυτᾶξῃ εις τὰ μάτια, φοβούμενος μὴ
 δῶση ὑπονοίας συνεννοήσεως μαζῆ μου και εις τοὺς τοίχους ἀκόμη.
 Αὐτὸ με τρομάζει περισσότερο. *Αν σὰς τύχῃ καμμιά φορὰ, θά ἴδητε
 τί φόβον προξενοῦν μάτια πού δέν σὰς κυτᾶξουν.

Και μαζῆ μ' αὐτὴν τὴν νευρικὴν διέγερσιν, πού με κάνει νὰ αισθάνω-
 μαί ὅτι με κόβουν τὰ μάτια μου και τρεμουλιάζουν τὰ ἄρα μου, ἔρχε-
 ται και ἡ ἐξαντήλησις ἀπὸ πείναν.

Τί ὥρα νὰ εἶναι ; *Αγωνιῶ κάθε βράδυ ἔως νὰ ἐξημερώσῃ. *Εκείνη ἡ
 λαορὶς τοῦ γαλανοῦ νεροῦ με τὴν καταπράσινη μπορντοῦρα, πού φαίνε-
 ται σάν ζωγραφιά μέσα εις ἔνα πιάτο ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, ὅπως
 φαίνεται ὁ Βόσπορος, μοῦ ἀναπαύει τὴν κουρασμένην ὄρασαν καὶ μὸ
 τονώνει τὴν ψυχὴν. Τώρα τὴν νύκτα δέν τολμῶ νὰ τὸν κυτᾶξω. Δέν

θέλω νὰ τὸν ἴδω. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ρόχθος και ἡ βοή τῶν κυμάτων
 του εἶναι στεναγμοὶ θυμάτων, πού εἶχον τὸν θάνατον μέσα εις τὴν
 ἴσραν ἀγκάλῃν του.

Θά τὸν ξαναἰδῶ τάχα ; *Η ζωὴ μου ξερατᾶται πλέον μόνον ἀπὸ τὸν
 Αὐτοκράτορα. Τὸ Δικαστήριον ἐφάνη εὐνοϊκόν ἀπέναντί μου· αὐτὸ τὸ
 ἀντελήφθημ. Μὲ ἔστονεζώρησε πολὺ ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, ἀλλὰ δέν ἤτο
 και δυσμενές.

— Τί ἐκάματε εις τὸ Παρίσι ; με ἠρώτα ἐπιμόνος ὁ έν τῷ μέσῳ τῶν
 δύο κληρικῶν γαλλιστί.

— Δέν ἐπῆγα εις τὸ Παρίσι, οὔτε τὸ γνωρίζω.
 — Δέν σὰς ἐρωτῶμεν ἐάν ἐπήγατε. Να ἀπαντᾶτε εις ὅτι σὰς ἐρωτῶ-
 μεν : Τί ἐκάματε εις τὸ Παρίσι ;

Κάτι ἐκβιαστικόν, αὐθαίρετον, πιεστικόν, ἀνελεύθερον, κατὰ τοῦ
 ὁποῖου οὐδέμια διαμαρτυρία ἴσχυεν. Τί νὰ ἀπαντήσω εις τρεῖς ἀνθρώ-
 πους συνθλιβόντάς με κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πέρηξ μίᾶς τραπέζης και
 μέσῳ τεσσάρων τοίχων καλυπτομένων ὑπὸ
 παραπετασμάτων, ὁπισθεν τῶν ὁποῖων, κατὰ
 τὴν φήμην και τὸν θρόλλον, ἀκροᾶται αὐτο-
 προσώπως ὁ Σουλτάνος ;

Μοῦ ἀπέδωκαν ἄρθρα της Παρισινῆς
 «Matin», μοῦ ἀπέδωκαν τὰ περι Γιλδίξ και
 *Αβδούλ Χαμίτ έν τῷ «Σαρίτ» γραφέντα και
 διεμαρτυρήθη έντῶνος ὡς ἐντιμος ἄνθρω-
 πος, ὅτι οὐδέποτε ἔγραφα εις τὰς εἰρημνάς
 ἐφημερίδας και ἀνέλαβα μόνον τὴν εὐθύνην
 τῶν έν τῷ φύλλῳ μου γραφέντων.

— Διατί ὕβρισάτε, με ἠρώτησεν ὁ προε-
 δρεῖον, τὴν Α. Υ. τὸν Μέγαν Βεζύρην ;
 — Δέν ὕβρισα τὴν Α. *Υψηλότητα, ἀτήγησα,
 ἀλλ' έν τῷ δικαιώματι, ὅπερ παρέχει εις ἡμᾶς
 τοὺς *Ελληνας ὁ συνταγματικὸς χάρτης μὰς,
 ἠλεγξα τὴν πολιτείαν αὐτοῦ, ὡς ἀπάδουσαν εις
 τὰ συμφέροντα της ὁμόρου Αυτοκρατορίας
 και τείνουσαν νὰ ματαιώσῃ τὸ ἔργον και τὰς
 διαθέσεις της Α.Α.Μ. τοῦ *Ανακτος αὐτῆς.

*Ο προεδρεῖον ἐσέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς
 και κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν δεξιὰ του
 καθήμενον.

— Αὐτός ὁ νέος, εἶπε γαλλιστί, δέν φαίνεται
 νὰ ψεύδεται.
 *Εν πάσῃ περιπτώσει τώρα ἡ ἀπόφασις —
 οἰαδήποτε και ἂν εἶνε — τοῦ δικαστηρίου
 εἰρίζεται εις χεῖρας τοῦ Αυτοκράτορος.

*Εξαφνα ἡ μεγάλη πόρτα ἀνοίγεται ἀπ' ἔξω
 και εἰσέρχεται ἔνας ἀξιωματικὸς με κατάχρουν στολήν. *Ο ἄλλος
 τινάζεται ὀρθος και χαιρετᾷ. *Ο εἰσελθὼν κρατεῖ μίαν ἐπιστολήν,
 τὴν ὁποίαν τοῦ δεικνύει και τοῦ ὁμιλεῖ τουρκιστί σιγανά *Εκείνος
 ὀπισθοχωρεῖ ἀρνούμενος νὰ τὴν παραλάβῃ.

— *Ολίμᾶς· ψιθυρίζει.
 Δέν γίνεται δηλαδή.

*Η μεγάλη στιγμὴ τοῦ Βαλαωρίτη ! Διαταγὴ διὰ τὸν Βόσπορον, διὰ
 καφφέν... Και μῆπως θά δώσουν εις κανένα λογαριασμόν ; Μία βου-
 τῆ εις τὸ νερὸ ἀρκεῖ. Κατόπιν ἔνα πιστοποιητικὸν τοῦ *Αρχιάτου τῶν
 άνακτόρων — διὰ τὴν Πρεσβείαν — ὅτι ὁ φιλοξενούμενος ὑπὸ τοῦ Αυτο-
 κράτορος έν τοῖς ἀνακτόροις, πάσων ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος, εὐρέθη
 τὴν προίαν νεκρὸς ἐπὶ της κλίνης του ἐκ συγκοπῆς και... πάει λέοντας.
 *Αλλ' ὁ κατάχρουνος ἀξιωματικὸς ἀπέχεται πάλιν και εις τὴν σιγὴν
 ἐκείνην τοῦ θανάτου πού ἠελώθη μόλις ἠνοιξεν ἡ πόρτα, ὡς ἐξ ἐνοστῆ-
 κτου κάμου τὸν σταυρόν μου και τὰ μάτια μου πλημμυρίζουν ἀπὸ δάκρυα.
 *Εξω ἡ Βασιλεύουσα κοιμάται.

Θεοὺ χαρὰ ! *Σημερώνει. *Η Αὐγὴ ροδίζει, τὸ Λυκαναγὲς χύνεται παν-
 τοῦ εις μίαν ἰσθμὴν φωτοθάλασσαν και τρέχω εις τὸ παράθυρον νὰ ἰδῶ
 τὸ ὠραῖο μου κάδρο, πού με παρηγορεῖ, με τὸ γραφικώτατον φόντο τῶν
 σπιλόντων και χρωσιζόντων εις τὰς πρώτας ἀκτίνας σπαιτῶν καὶ μεγα-
 ρων και τῶν μινυαρέδων πού ὑπερέχουν, σάν νὰ ἀναρχίζονται ἐπάνω εις
 τοὺς λόφους, πού προβάλλον μέσα εις τὴν ἀχνίζουσαν και αἰωρουμένην
 ὁμίχλην.

*Εξαφνα ἔνα τρέξιμο της πόρτας με καρφώνει εις τὸ δάπεδον. *Ο
 κατάχρουνος ἀξιωματικὸς πάλιν. *Αλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν εἰσομᾶ μαζῆ
 του μίᾶ ταξιαρχία βαθμοφόρου και ἄλλων αὐλικῶν θεραπόντων και ὁ
 κοιτῶν πλημμυρίζει.

*Ετελείωσεν ! *Ο κατάχρουνος ἀξιωματικὸς κρατεῖ τὸν περιήγητον
 φάκελλον της νυκτός, τὸν ὁποῖον ἀποσφραγίζει. Αἰσθάνομαι νὰ χάνω
 τὰς δυνάμεις μου και ὀπισθοχωρῶν έν ἀπογνώσει στριβίζομαι εις
 κάποιο ἐπιπλον.

*Οἱ ἀξιωματικοὶ σχηματίζουν ἡμικύκλιον και ὁ κατάχρουνος με πλη-
 σιάζει, ἐνῳ νοιώθω νὰ μοῦ λείπει τὸρα και ἡ πνοή.

— *Σ' ἔ βοῦ, μισὲ Τσαλουκός. Πάρ Ιραντὲ ἐμπειριᾶλ βοῦξ ἐτ λιμπρ,
 μαι βοῦ ντεβὲ κατὲ λὲ τερραῖν ντελ' *Αμιτί ντᾶν βὲν κᾶτρο ἐρ.

*Εἰσθε ὁ κ. Τσαλούζος. Δι' αυτοκρατορικῷ *Ιραδέ εἰσθε ἐλεύθερος,
 ἀλλ' ὀφείλετε νὰ ἐγκαταλείψητε τὸ ἔδαφος της Αυτοκρατορίας ἐντὸς
 24 ὥρων.

Κτυποῦν εις τὰ αὐτιά μου τὰ λόγια αὐτὰ ξηρὰ ξηρὰ, τὰ ἀντε-
 λέφθην πολὺ καλά και ὅμως μένω ἔτσι ἀποσβολωμένος. Γιὰ μὰ
 στιγμὴ ἐνόμισα ὅτι με εἶχε πάρει ὁ ἔπος και τινάζομαι. *Αλλ' ἔπειτα
 ἔρχεται ἡ δυσπιστία. Γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ παράτα τῶν ἀξιωματικῶν
 και θεραπόντων ; Διηγῶνται ὅτι εις τοὺς
 διαδρόμους καίζει τὸν θρόλον της ἡ μάχαιρα
 και φοβοῦμαι νὰ προχωρήσω προφυλάσσων
 τὰ νῶτα.

*Εξαφνα, ἐνῳ ὄλοι με κυτᾶξουν και ἐγὼ
 ἀποβλακωμένος περιφέρω ἔνα ἥλιθιον βλέμμα
 εις ὄλους αὐτούς, συλλαμβάνω ἔνα νεῦμα τοῦ
 καταχρῦσου εις κάποιον ἄλλον. Προχωρεῖ
 ἐκεῖνος, μοῦ βραγῆ τὸν βραχίονά του, με
 ὠθεῖ ἔλαφρὰ ὑποβαστάζων με τρικλιζόντα
 και διασιζόμενον τὸν διανογόμενον κύκλον τῶν
 ἀξιωματικῶν.

Πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν. Δέν γνωρίζω κἄν πίσω
 μου, ἀναμένον τὸ πλῆγμα.

Περνοῦμε τοὺς διαδρόμους και κάθε τρί-
 ξιμο με κάνει νὰ ἀνατριχιάζω. Εἴμεθα εις
 τὸ ὑπαιθρον.

Μία ἄμαξα παρέκει. *Αχ, ἂν μπορούσα νὰ
 πηδήσω μέσα.

— Μῆπως ἐπιθυμεῖτε νὰ περάσωμε ἀπὸ τὴν
 Πρεσβείαν σὰς ; μ' ἐρωτᾷ εὐγενῶς ὁ σινο-
 δός μου.

Κάτι ψελλιζῶ και εὐρίσκομαι μέσα εις τὸ
 ἀμάξι Τρέχομε. Να τὸ Σισί και ὁ ἀτελείω-
 τος δρόμος τοῦ Ταξιμοῦ. Τὸ Γιλδίξ χάνεται
 πίσω μὰς. *Επειτα τὸ στενὸ τοῦ Παρμάκι
 Κατοῦ, μέσα εις τὸν στενὸν δρομίσκιον ἡ
 Πρεσβεία και μίᾶ ἀγκυλιά, τοῦ Προξένου,
 με σφίγγει.

Και ἐξηκολούθησε τὰς περιπέτειάς του ὁ συμπαθὴς συνά-
 δελφος, κάτω ἐκεῖ εις τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου, ὅπου εἴμεθα
 συγκεντρωμένοι, ἀφηγήθη ζωντανὰ πᾶσαν λεπτομέρειαν και
 πῶς ἐπὶ τέλους ἀφῆθη ἐλεύθερος και ἐπανήλθεν εις τὴν πατριον
 γῆν, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος της ὁμόρου
 ἐπικρατείας μολοντί ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ εκάτου ἀνακτορικῷ
 δικαστηρίου και ἀφῆθη ἐλεύθερος διὰ Σουλτανικῷ *Ιραδέ.
 Τώρα θὰ δημοσιεύσῃ αὐτὴν τὴν *Οδυσειάν του, μαζῆ με τὰς
 ἐκ της ἀνὰ τὸν Πόντον περιοδείας ἐντυπώσεις του, ἀρχίζων ἀπὸ
 τὰς ἠλημονήτους στιγμάς πού διήλθε μέσῳ τῶν ὁμογενῶν και
 φίλογενεστᾶτων της *Αμισσοῦ οἰκίαν και τοὺς ρεμβασιμούς του
 ὑπὸ τὰς εὐώδεις φυλλῶρας της Πάφρας και τὴν εὐλαβὴ του
 κατάνειν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν μονῶν της Τραπεζούντος.

*Η ὑπόληψις εἶνε ἔπος τὸν ὁποῖον ὄλοι θέλουν νὰ ἱκετεύουν και
 κανεὶς νὰ τὸν θρῆνη.
 *Θέλει νὰ εἶποι εὐνυχὴς μίαν ἡμέραν : Φόρεσε νέον ἔνδυμα.—*Επὶ μίαν
 ἔβδομάδα : Σφάξε χοῖρον και συμποσίαζε.—*Επὶ ἔνα μῆνα : Κέρδισε μίαν
 δίκην.—*Επὶ ἔν ἔτος : *Υπανδρεύσου.— Εἰς ἄλην σου τὴν ζωὴν : *Εσο
 τίμιος ἄνθρωπος.
 * Τρεῖς τάξεις ζοῦν εις βάρος ἄλλων. Οἱ δικηγόροι ἀπὸ τοὺς ζῶντας, οἱ
 ἱατροὶ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς και οἱ παπάδες ἀπὸ τοὺς νεκρούς.
 *Ο ἄνθρωπος δέν φθάνει συχνὰ εις ἡλικίαν ἑκατὸν ἐτῶν, ἀλλ' ἀποθνή-
 σκων ἀποφέρει μεθ' ἑαυτοῦ συμφοράς χιλίων ἐτῶν.
 *Τὰ ἐλαττώματα και αἱ γελιότητες ἑκάστον εἶνε τὸ θῆραμα, τὸ κτήμα
 και ἡ περιουσία τῶν ἄλλων.
 *Τὸ κακὸν χαράσσεται ἐπὶ λίθον· τὸ καλὸν ἐπὶ της ἄμμου.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΤΣΑΛΟΥΖΟΣ

ΠΟΣΩΝ ΓΡΑΦΟΥΝ

ΠΟΣΩΝ ΠΙΝΟΥΝ

Γράφει μὲν, πίνει δὲ ὁ κόσμος. Αὐτὸ τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον ἀτυχῶς εἰς ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ ἐφευρέθη, ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τοῦ κατακλισμοῦ ἕως σήμερον ἔκαμε προόδους καταστρεπτικότητας.

Καὶ προοδεῖ ἀκόμη χωρὶς τίποτε νὰ ἀνακόπη τὴν πρόοδον αὐτήν. Ὁ «πόλεμος κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ» δὲν φαίνεται δυστυχῶς νὰ δημιουργῆ νίκας ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ πότου, ὁ ὁποῖος ἐφευρίσκει διαρκῶς τρόπους νὰ καταστρατηγῇ τὸν νόμον.

Ἀποτελεσματικώτατα μέτρα ἔλαβον ἡ Σουηδία καὶ Νορβηγία. Διὰ νόμον ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὰ ἡ πώλησις οἴνου πνεύματος μόνον εἰς τὰ ἔξοχα εἰδικῆ ἀδειαν καταστήματα, ὀριζόμενον δὲ κατ' ἔτος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀδειῶν, δίδονται αὐταὶ εἰς εὐπολήτους καταστηματαρχάς. Ἐταίρια, ἀντιαλκοολικὰ ἄρ' ἑτέρου βοηθοῦν τὴν Κυβερνήτιον τελεσφορώτα.

Ἄγοράζουσι διὰ πλειοδοσίας τὰς ἀδείας πρὸς πώλησιν οἴνου πνεύματος καὶ ἰδρύουσι καταστήματα, τῶν ὁποίων οἱ διευθυνταὶ οὐδὲν κέρδος λαμβάνουν ἀπὸ τὸ οἶνον πνεύμα, ἐνῶ ἔχουν σπουδαῖον μέρημα ἀπὸ τὴν κατανάλωσιν φαγητῶν καὶ μὴ πνευματικῶν ποτῶν. Ἐπὶ πλέον αἱ ἑταιρίαι

Ρώσος

Γάλλος

Βόρ. Γερμανός

Αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία, ἡ ὁποία σήμερον φαίνεται τὸσον εὐκόλος καὶ λειτουργεῖ μὲ τὸσον ταχύτητα, ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον διήλθε στάδια περιεργότητας.

Πανταχοῦ, μόλις ὁ πολιτισμὸς ἤρχισεν νὰ ἀναπτύσσεται, ἐδημιούργησε ταχυδρομεία. Εἰς τὴν Κίνα, εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Ἀσυσίαν καὶ τὴν Περσίαν, τὸ ταχυδρομεῖον εἶνε ἀρχαιότατον.

Ἐν ἀρχῇ ὁμοῦ τὸ ταχυδρομεῖον, ἐξετηρητοῦμενον μὲ ἰστέως ἡ πεζοὺς ἀλλάσσοντας κατὰ διαστήματα, ἐξετηρεῖται μόνον τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν ἠσχολήθη διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν ἰδιωτῶν εἰμὶ πολὺ βραδύτερον.

Ἰσχυρότερος τοῦ φεουδαλικοῦ συστήματος τὰ μεγάλα μοναχικὰ τάγματα καὶ ἄλλα διάφορα σώματα ἐπέτυχον νὰ ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἰδίαν τὴν ταχυδρομεία. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΒ' αἰῶνος τὸ Παπαστῆμιον τὸν Παρισίων, εἰς τὸ ὁποῖον συνέρρεον πανταχοῦθεν φοιτηταὶ ἐπέτυχε τὸ προ-

Αἰθιοπικός

Ἀμερικανός

Ἀγγλος

Βέλγος

νόμον νὰ ἰδρύσῃ ὑπηρεσίαν ταχυδρομῶν διὰ νὰ ἀνταλλάσσουσιν οἱ φοιτηταὶ ἐπιστολάς μὲ τὰς οἰκογενεῖάς των καὶ νὰ λαμβάνουσιν ἐνδύματα ἢ χρήματα.

Πολὺ βραδύτερον τὸ Κράτος ἀρχίζει νὰ φροντίζῃ διὰ τὰς ἐπιστολάς τῶν ἰδιωτῶν καὶ νὰ ἐννοῖ ὅτι ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία εἶνε ἐισόδημα δι' αὐτό. Ἦδη ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΑ' ὅποτε τὸ τέλος τῶν ἐπιστολῶν ὑπελογίζετο ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως — δύο πεντάλεπτα δι' ἅκτινα 25 λευγῶν, πέντε δι' ἀπόστασιν μεγαλειτέραν τῶν 80 λευγῶν — τὸ Κράτος ἐκέραζε ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον.

Εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν ἡ κανονικὴ λειτουργία ταχυδρομείου ἀνάγεται εἰς τὸν ΙΖ' αἰῶνα, εἰς τὴν Ρωσίαν μόλις τῷ 1630 ἤρχισεν νὰ διοργανοῦται ταχυδρομεῖον, εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπὶ βασιλείας Καρόλου τοῦ Α' (1625 — 1644), εἰς τὰ Βόρεια Κράτη τῆς Εὐρώπης περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, εἰς τὰ Βαλκανικὰ δὲ Κράτη καὶ τὴν Τουρκίαν τὸν δέκατον ἑννατον.

Εἰς τὰς εἰκόνας μας, ἀπὸ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀναστήματος τοῦ διανομῆος ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρὰ πόδας τοῦ ἐπιστολήν, θὰ ἐννοήσητε — αἱ

Ἰταλός

Ἰσπανός

Ὀλλανδός

Δανός

Πορτογάλος

Ἑλβετός

Σουηδός

εἰκόνας ὁμοῖον πάντοτε εὐλογιωτέρον — ποῖοι λαοὶ γράφουσιν περισσότερον καὶ ποῖοι ὀλιγώτερον.

Μερικοὶ ἀριθμοὶ ἄς συμπληρώσουν τὸ ἀπὸ τὰς εἰκόνας συμπέρασμα μας. Ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1904 ἐστάλησαν 6.753.837.000 ἐπιστολαὶ καὶ 1.351.851.000 δελτάρια. Μετὰ τοὺς Γερμανοὺς πολυγραφώτεροι εἶνε οἱ Ἀμερικανοὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, ἀπὸ ὧν δὲ τοὺς λαοὺς ὀλιγώτερον γράφει ὁ Τουρκικός, ὁ ὁποῖος ἐξαπέστειλε κατὰ τὸ 1903 25.936.000 ἐπιστολάς καὶ 27.095.000 δελτάρια.

Οἱ Ἕλληνες γράφουσιν περὶ τὰ 5 εκατομ. ἐπιστολάς τὸ ἔτος, ἄλλας τόσας βραχείας ἐπιστολάς καὶ περὶ τὰ δύο εκατομμύρια δελτάρια.

Ἰσπανός

Ἰταλός

Ἀγγλος

Αἰθιοπικός

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀσθηρότατοι πίνουσιν οἱ νόμοι. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς καπῆλους νὰ δίδουσιν οἶνον πνεύμα εἰς τοὺς μεθύουσιν. Ὅταν τις σὺληφθῇ τρεῖς μεθύουσιν ἐγγράφεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν μεθύουσιν καὶ ἡ φωτογραφία του διανέμεται εἰς τὰ καπηλεῖα. Ἄν κάπῆλος τῷ προμηθεύῃ ποτὸν καταδικάζεται εἰς πρόστιμον 250 — 500 φράκων. Ὁ μεθύσας, καὶ ἂν ἐπεχειρήσῃ μόνον νὰ προμηθευθῇ οἶνον πνεύμα, τιμωρεῖται. Ἀτὰ εἶνε τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα λαμβάνονται κατὰ τῆς μεθῆς.

Ἑλβετός

Σουηδός

Ὀλλανδός

Δανός

Βέλγος

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΔΡΑΠΑΝΟΥ

Ἐν εἶναι μόνον ὁ ἔξω κόσμος, ὁ ὁποῖος μᾶς καταλήσσει μὲ τὰ κολοσσαῖα ἔργα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς — εἰς τὸ Ἄργοστολίον — μίαν τεραστίαν γέφυραν ἢ ὁποία ἔχει 800 μέτρων μήκος. Ὅπερ δὲ σπουδαιότερον: Δὲν εἶναι ἔργον τῆς πολὺ νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς, διότι αὐτὴ κατεσκευάσθη τῷ 1842 λιθίνῃ, πρότερον δὲ, ἀπὸ τοῦ 1812, ἦτο ξυλίνη.

Ἡ γέφυρα αὐτὴ, ὡς φαίνεται εἰς τὴν παρατιθεμένην φωτογραφίαν, ὀφειλομένην, ὡς καὶ ἡ ἄλλη, εἰς τὸν ἔξ' Ἄργοστολίον ἐρασιτέχνην φωτογράφον κ. Ν. Τριάρδον, ἐνώνει τὰς δύο ἀκτὰς τοῦ λιμένος Ἄργοστολίου.

Ἐχει καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἢ γέφυρα αὐτὴ καὶ λόγους σπουδαιότητους, αἵτινες κατέδειξαν τὴν ἀνάγκην τῆς κατασκευῆς τῆς καὶ τοὺς ἀνευρίσκωμεν εἰς ἐντυπον σημεῖωμα ἱστορικὸν τοῦ αὐτοῦ ἐρασιτέχνην φωτογράφου, συνοδεῖον τὰς εἰκόνας του.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς Κεφαλληνίας μετεφέρθη ἀπὸ τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγ. Γεωργίου κατὰ τὸ 1757 εἰς τὸ Ἄργοστολίον ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὸ 1600 ἀκόμη τὸ Ἄργοστολίον ἦτο ἕνα χωριουδάκι κατοικοῦμενον ἀπὸ ὀλίγους ψαράδες εἶχε δὲ καὶ τινὰς ἀποθήκας ξυλείας καὶ ἐμπορευμάτων. Ἀλλὰ ἡ πρόοδος τῆς παραγωγῆς τῆς σταφίδος — κατὰ τὸν Δ^οσ Πάδης, Γερμανὸν καθηγητὴν τῆς Γεωγραφίας — προσεῖλκε βαθυδὸν Ἀγγλικά, Φιλανδικὰ καὶ Βρετανικὰ ἱστιοφόρα, τὸν ὁποῖον οἱ κυβερνηταὶ παρίσταντο ὡς κωρίαχοι εἰς τὸν λιμένα, ἐπαρπόμενοι εἰς ἀνθυλαρεσίαν. Τότε κατενόησαν οἱ Ἑνετοὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ὀχυρώσεως τοῦ μέρους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐρησιόμεινε μόνον ὡς ναύσταθμος καὶ ὡς ὀχυρῆσιον τοῦ Κάστρου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Τῷ 1603 ὁ Ἑνετὸς Προβλεπτής Βραγαδὲν ἐξήτησε τὴν ἀνάγκην φρουρίου εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, τῷ δὲ 1609 ὁ Μάρκος Βάρβαρος δι' ἐκθέσεως συνίστα τὴν ἀνάγκην φρουρίου εἰς Ἄργοστολίον, ὡς τὴν μόνην θέσιν. Τῷ 1627 ὁ Ἄνδρέας Μόστο δι' ἄλλης ἐκθέσεως ἐκτενεστάτης συνίστα τὴν ὀχύρωσιν τοῦ Ἄργοστολίου, ὡς μόνου καταλλήλου διὰ τὴν προστασίαν τοῦ πλουσιωτάτου μέρους τῆς νήσου καὶ τὴν ὀχύρωσιν ἀκόμη τοῦ λιμένος του πρὸς παρεμπόδιον πάσης ἐπιχειρήσεως πολεμίων καὶ πειρατῶν.

Καὶ αἱ μὲν προτάσεις αὐταὶ δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ προώδευσεν τὸ Ἄργοστολίον καὶ συναρξίετο πυκνότερον, ἐλκύνον πλοῖα ἕνα καὶ κατέστη βαθμηδὸν ἐμπορικὸς σταθμὸς, ὁ ὁποῖος ἐπεσκήιασε τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπερ δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἀποστολήν ἅμα παρήλθεν ὁ κίνδυνος τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ Ἀσιανοῦ λαοῦ. Τότε ἠναγκάσθη ἡ ἐνετικὴ Κυβερνήσις νὰ μεταφέρῃ τῆς πρωτεύουσῆς τὴν ἑδραν εἰς τὸ Ἄργοστολίον, ἵνα οὕτω δύναται νὰ ἐπαρπύνη εἰς τὴν εἰσπραξίαν τῶν φόρων καὶ εἰς

Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΔΡΑΠΑΝΟΥ

τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν (1757). Ἄλλ' ἡ πόλις εἶχε ἀνάγκην ἔργων τεχνικῶν, ἰδίως ἔργων συγκοινωνίας, ἵνα ἐπικοινωνῆ μετὰ τοῦ κομποῦ τῆς νήσου. Οὐτε οἱ ἐνετοὶ ὅμως μέχρι τοῦ 1797 οὔτε οἱ Γάλλοι, οἵτινες κατέλαβον τὴν Κεφαλληνίαν, ἐφρόντισαν περὶ τοιούτων ἕως ὅτου τῷ 1809 ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν νήσον καὶ τότε ὁ Ἑλβετὸς ταγματάρχης Κάρολος Δὲ Βοσσὲτ — εἰς τὸν Ἀγγλικὸν στρατὸν ὑπηρετῶν — τοῦ ὁποῖου ὅλη ἡ προσοχὴ ἐστράφη εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἔργα, ἐφερε πρότασιν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Διοικήσεως περὶ κατασκευῆς γεφυρᾶς ἐνούσης τὰς δύο ἀκτὰς τοῦ Ἄργοστολίου.

Ἀντίδρασις μεγάλη ἐν τῷ συμβουλίῳ, ἐπὶ τὸ λόγῳ ὅτι ὁ λιμὴν ὡς ἦτο ἐχώριζε προσφόρος τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ὀρεινοῦ λαοῦ, ἀτιθάσσου καὶ ἐπιρροετοῦς εἰς βλασφημίας, θὰ ἐματαικίον τὴν κατασκευὴν τοῦ ἔργου, ἀλλ' ὁ Δὲ Βοσσὲτ κατέσχευε ὅτιπὼν τὸ ἕξιόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως ὁ Βρόνευς ἄλλοτε τὸ ἔβαλε εἰς τὴν ζυγόν.

— Μ' ἕνα καλὸ πιαθὶ δὲν ἔχει κανεὶς φόβον ἀπ' αὐτὰ εἶπεν.

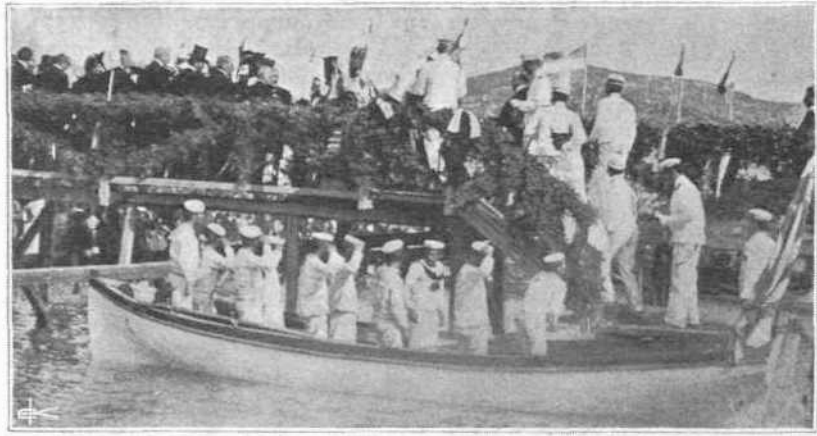

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΔΡΑΠΑΝΟΥ

Αἱ ἐργασίαι ἤρχισαν ἀμέσως καὶ μετὰ 15 ἡμέρας παρεδόθη εἰς κοινήν χρῆσιν ἡ προσωρινὴ γέφυρα, στηριζομένη ἐπὶ πασσάλων, μετὰ τρία δὲ ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1810 μέχρι τοῦ 1812 ἀντικατεστάθη διὰ λιθίνης καὶ μετὰ 30 ἔτη ἐπὶ Βαρόνου Ἐβερτον ἀνενοώθη. Ἡ γέφυρα αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ σπουδαιῶς τὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῶν χωρίων, συντέμνουσα τὴν ἀπόστασιν κατὰ μίαν περίπου ὥραν, διότι οἱ ἔξωθεν ἐρχόμενοι εἰς Ἄργοστολίον ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ διέρχωνται ὅλην τὴν παράλιον τοῦ Κούταβου ἢ νὰ κατέρχονται εἰς Δράπανον καὶ νὰ διαπερασοῦνται διὰ τοῦ κόλπου τοῦ Ἄργοστολίου μὲ λέμβους.

Ὁ καθηγητὴς Μηλιαράκης ἐκφράζει τὴν ὑπόνοιαν ὅτι καὶ εἰς μεμαρσμένην ἐποχὴν ὑπῆρξε γέφυρα ἐνούσα τὰς ἀκτὰς τοῦ Ἄργοστολίου ἦτις, φαίνεται κατεστράφη τίς οἶδε πῶς, διότι εἰς γεωγραφικὸν πινάκα προσηρηθῆναι εἰς τὸ βιβλίον περὶ Μορέως, τοῦ Girolamo Albrizzi ἀπὸ τοῦ 1687, εἶνε σημειούμενα ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν μονὴν τῶν Σισσιῶν, τὴν ἐπὶ Ἑνετῶν πόλιν Ἁγίου Γεωργίου, τὴν Παλικὴν, τὸν Κούταβον, τὸ Φισκάρο καὶ τὴν Γέφυραν. Παρουσιάζει ἀκόμη καὶ τοῦτο τὸ περίεργον ἢ γέφυρα: ὅτι δὲν εἶναι εὐθεία καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν 800 μέτρων, ἀλλ' εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς θλάται πρὸς τὰ ἀριστερὰ, γωνίαν σηματίζουσα, ἐκεῖ δὲ εἰς τὸ μέσον ὑψοῦται πυραμὶς στηριζομένη ἐπὶ στηλοβάτω.

Σχετικῶς πρὸς τὴν γέφυραν ὑπάρχει καὶ τὸ ἕξις ἱστορικόν: Ὁ ἱερομόναχος Σπυρ. Λαφανάρας ἐτέλει ἐπ' αὐτῆς τὴν λιτανειάν τῆς δευτέρας Ἀναστάσεως καὶ μέσῳ ἐκπυροκορησεως τρομπονίων ζητωκαυγάζοντος τοῦ ὄχλου ἐδέετο ὑπὲρ τῶν Ρώσων. Ἡ τελευτὴ αὐτῆ διεξήγετο 12 ἔτη ἕως ὅτου ὁ Μετλάνδος ἀρρώπισε διὰ στρατιωτικοῦ νόμου τοὺς κατοίκους καὶ ὁ Λαφανάρας διωρίσθη ἀρχιδιάκονος τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

Η ΑΠΟΒΙΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΓΧΙΑΛΟΝ

ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ

Η ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

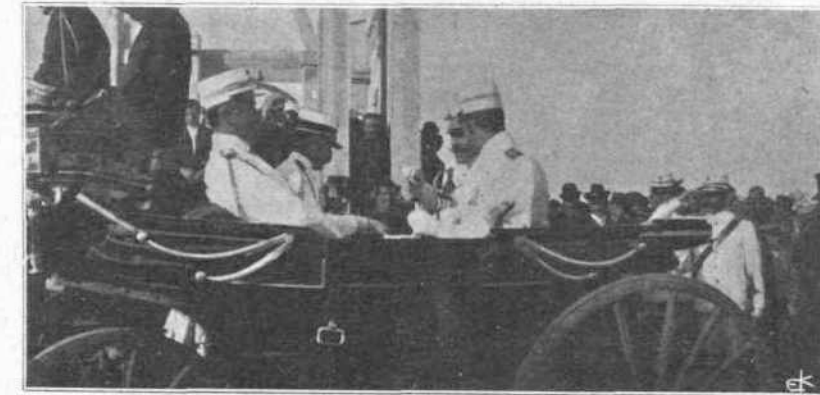
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΔΡΑΜΑΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
(Ο έξοισθεις υπό της Πύλης Ίεράρχης)

«Είμαι εὐτυχής διότι ἔπεσα ἐκ τῆ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον μοι ἐνεπιστεύθη ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία... Λυποῦμαι διότι ἀφίνω ἡμιτελές τὸ ἔργον τῆς περιφρουρήσεως, τῆς ἐμφυγώσεως τοῦ ποιμνίου μου, τὸ ὁποῖον καταδιώκεται σήμερον πανταχόθεν».

ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

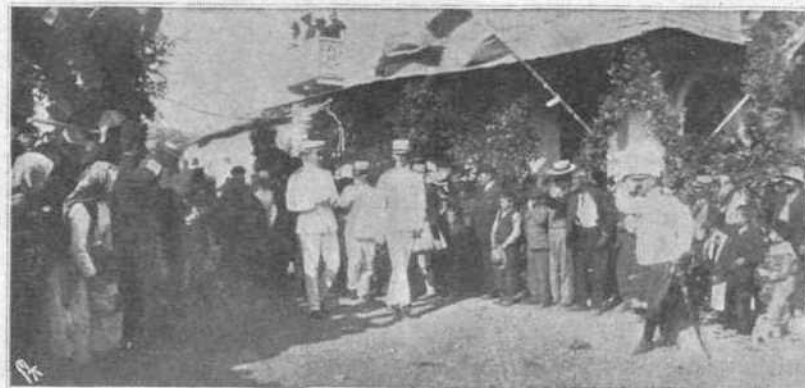
Η ΕΞΕΔΡΑ ΤΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΥΣΕΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

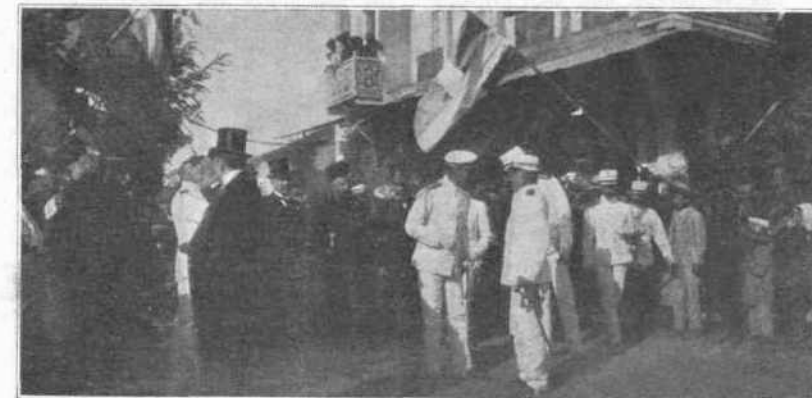
Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΑΝΑΧΩΡΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΥΣΕΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Γ. ΤΣΑΚΙΡΗΣ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΙΣ ΑΛΜΥΡΟΝ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΑΛΜΥΡΟΥ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ, Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΜΟΡΦΗΝ

Η ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τὸ καθήκον τῆς γυναίκος εἶναι ἡ ὁμορφία, ἀλλ' ἡ ὁμορφία εἶναι τέχνη διόμορφος.

ΕΡΜΕΙΟΣ ΠΕΝΑΝ

ΤΑ ΘΕΛΗΤΡΑ ΜΑΣ.— Η εἰς.

Ἄν τὸ βλέμμα εἶνε τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς, ἂν οἱ ὀφθαλμοὶ δίδουν εἰς τὸ πρόσωπον τὴν ἔκφρασιν, ἂν δύναιτο νὰ λεχθῆ περί αὐτῶν οἷ εἶνε διὰ τὴν γυναῖκα ὄχι καὶ ἄνθος διὰ τὸ φυτόν, πρέπει νὰ λεχθῆ ἐπίσης ὅτι τὸ πλεῖστον αὐτῶν ὄργανον, ἡ εἰς, ἔχει καὶ αὐτὴ σημασίαν εἰς τὴν αἰσθητικὴν τὸν προσώπων.

Ὅχι αἱ συνήθειαι φρισιγονωμικαί, ἀλλ' αἱ ἐπιστημονικώτεραι τοιαῦτα λέξαι γινονται συμπεράσματα ἀπὸ τὴν εἰς.

Εἰς μικρὰ καὶ τοξοειδῆς χρησιμοποιεῖται ὡς γνώρισμα πνεύματος γλυκέως προσεκτικῆς, ευπειθοῦς καὶ ζωηρῶς εὐαισθητοῦ εἰς καλλιτεχνικὰς λεπτότητας. Κυριεῖ εἰς τὴν ῥαζὴν δεικνύει φρόνη κυριαρχικὴν καὶ ἰσχυρογνώμονα. Ριζικὰ δοτὰ παρὰ κρυτὰ ἡ εἰς εἶνε σημεῖον τῶν ἀνοητικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου. Βάσις τῆς ῥιζῆς στενὴ δηλοῖ φρόνη ἰκανὴν ὅ ἀνευθύνει τρέπονται καὶ μῆτα διεξαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων, ἀλλ' ἂνευ συνεχείας πρὸς τὴν ἐπιδοῦν τὸ σκοπῶν.

Μικροὶ ῥόδιοντες εἶνε δακίδια. Τὰ εὐκίνητα περὶ τὰ ἐλέγχον λεπτότητα αἰσθητικῆς ἀλλὰ καὶ ῥοπήν πρὸς ἠδυσπάθειαν. Εἰς μεγάλῃ εἶνε σημεῖον τελειότητος καὶ ἐντελοῦς ἰσορροπίας τοῦ φρισιτοῦ ὄργανισμοῦ.

Ἡ ὑγιεινὴ τῆς ῥιζῆς.

Ἡ εἰς ὅμως δὲν εἶνε μόνον ὄργανον προορισμένον νὰ αὐξάνῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου, ἔχει καὶ ἄλλας ὀσοειδοποιεῖται ἀποστολάς, νὰ συνεργάζεται δηλαδὴ εἰς τὴν ἀσπισην, νὰ δέχεται τὰς ὁμοῦς, νὰ δίδῃ τὸν τόνον τῆς φωνῆς.

Συνεπῶς ἡ εἰς ἔχει ἀνάγκην περιποιήσεως ὡς καὶ πᾶν ἄλλο μέλος τοῦ σώματος.

Τὸ νὰ παραλείπεται τὸ πρῶτον καὶ τὸ βρᾶδν νὰ ἀναρροφᾶται δι' αὐτῆς χλιαρὸν ὕδωρ καθαρὸν ἢ ἀρωματισμένον μὲ ὀλίγας σιαγῶνας νεροῦ τῆς τουαλέτας, εἶνε ὑγιεινὴ παράλειψις.

Κακίστη εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ ἐκρίσεισι τῶν τριχῶν τοῦ εἰσωτερικοῦ τῆς ῥιζῆς. Ὅταν αὐτὰ εἶνε μακρὰ πρέπει νὰ κόπτονται μόνον.

Καὶ ἄλλη μία συμβουλή εἰδοκτῆ, διὰ τὴν εἰς :

Ὅταν ἀσπυρᾶται ἀντὶ τὴν μῆ τὰ πλησιάζετε πολὺ εἰς τοὺς ῥόδιοντες. Ὅταν ῥιζικὰ κίνδυνον νὰ εἰσπνεύσετε μικρότατα ἐντομα, τὸ ὅποια σιχνὰ κρύπτει ὁ κάλυξ τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ τώρα εἰς τὰς παθῆσις τῆς ῥιζῆς τὰς σιχνεστέρας.

Διὰ τὴν ἐρυθρότητα πρῶτον. Προέρχεται αὕτη ἢ ἀπὸ κακὴν πένην ἢ ἀπὸ κακὴν κυκλοφορίαν ἢ ἀπὸ χροῖον ποτῶν εἰς τοὺς ἄνθρωπος. Ἡ θεραπευτικὴ ἐπιτηγνάνεται μὲ τὸν ἠλεκτροισμὸν ἢ διὰ lotions μὲ βᾶσιον ἀπὸ φάρμακα ὀσοειδοποιεῖται τῶν ἀγγείων (caso-constricteurs) ὡς καὶ ἡ adrenaline.

Διὰ τὴν σιχνῆ τὴν τρομερὴν εἰς τὴν εἰς : Εἶνε ἀπὸ τοὺς τρομερωτέροις ἐχθροῦς τῶν θελήτρων μας. Κοκκινίζει τὴν εἰς, τὴν χροῖοναίαι, κοκκινίζει ἐπίσης τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς γυμῆσι δάκρυα.

Ἡ ἀσπισην καὶ ἡ καθαρὸς εἶνε τὰ πρῶτα ὅλα κατὰ τῆς σιχνῆς.

Ἐπειτα βυθιάτε τεμάχιον βᾶμβασος εἰς τὴν κατωτέρω διάλυσι καὶ εἰσαγάγετε τὸ εἰς τοὺς ῥόδιοντες ὅσον δύνασθε βαθεύτερα.

Menthol 0 gr. 50
Chlorhydrate de cocaïne 0 gr. 10
Huile d'eucalyptus gr. 30

Πρέπει νὰ ἐπαναλάβετε τὴν εἰσαγωγὴν πολλὰκις τῆς ἡμέρας καὶ ὅ ἀφίπει τὸν βᾶμβασον ὀλην τὴν νύκτα εἰς τοὺς ῥόδιοντες.

ΑΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ.— Ἀθηναῖαι.

Ὁ ἠρωϊσμός τῶν γυναικῶν ἐν τῷ πολέμῳ τῆς ἀνεξαρτησίας εἰμίρησε τὸ ἡμέτερον φῶλον. Παρὰβαλλομένης τῆς ἀρχαίας πρὸς τὴν σημερινὴν κατάστασιν αὐτῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασίλειν ἀναφαίνεται ἄμισος ἢ ἀπὸ τοῦ 1830 γενομένη πρόοδος. Ἐὰν ὁ Πουκεβίλ ἐπιηγήρητο εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἔβλεπε τὰς πλουσίας ἐκείνας γυναῖκας, ἃς ἐνόμιζεν αἰώνιους δοῦλας, τοσοῦτον ἑλευθέρως καὶ διασημῶς ὅσον εἶνε αἱ Παρισίαι καὶ αἱ Βιενναῖαι.

Ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀθῆνᾶς οἱ ἰματιοὶ ἐποικιλῆσαν ὡς καὶ τὰ ἦθη. Ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος αἱ εὐποροὶ Ἀθηναῖαι ἐφόρον χιτῶνα λευκὸν καὶ λεπτόν, ἐπ' αὐτῷ δὲ μανθῶς ἐξ ἐριούχων χρυσοποικιλῶν ἢ μετασοποικιλῶν ἐκάλλιπτε τοὺς βραχιόνας καὶ τοὺς ὤμους αὐτῶν. Προετίθειον τὴν μῆλαιαν κόμην διὰ κρηθόμενον διαφανοῦς, ἀημελῆτους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐρωμένων. Σήμερον αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν φοροῦσιν ἐνδύματα ἐξ ἐυφραμίας, διαφέροντες κατὰ τὴν κατάστασιν τῆς γυναικῆς, μετὰ ἐοδῆτος ἑλισσηρικῆς, ἀνοικτῆς ἔμφοδος. Καλύπτουσι τὴν κεφαλὴν διὰ φρεσίον κλίνοντος πρὸς τὸ ὄψ' ἢ διὰ τῶν πυκτῶν τῶν βοστρυχῶν περιτυλιγμένων εἰς μεταξωτῶν στέφανον.

Τὸ γυναικῶν ἐνδύματα τῶν πόλεων ποικιλλεται διαφόρους. Οὕτως ἐν Πάτρσι αἱ δυνεῖαι νεοτροπία συνδυάζονται μετὰ τῶν ἑλληνικῶν διότι ἐνφάνει ἐξακολουθοῦσι καλλιποιεῖται δι' ἑλληνικὸν χιτῶνος καὶ τοῦ φρεσίον, ἀλλὰ παραδέχονται τὰς ἐοδῆτας τῆς Ἀσίως διατηροῦσι τὸ φέρον.

Ἐν Μεγάρσι ὅμως ἐξ ἐναντίας ὁ χιτῶν διετήρησεν ὅλον τὸ κράτος αὐτοῦ. Αἱ θελικωτάται νεάνιδες δέμειναν πισταὶ εἰς μικρὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἐντελῶς περιβλημένον διὰ νομοματῶν μετὰ χρυσοῦς ταινίας ἐπὶ τοῦ μετώπου. Οἱ βοστρυχοὶ αὐτῶν ἐκφεύγουσι τοῦ κεφαλῆς ὀμορφίας αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπανδρευθῶσαν φέρουσι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κρηθόμενον.

Μανιάντισσαι.

Αἱ γυναῖκες τῆς Μάντης ἔχουσι τὰς πολεμικὰς τάσεις τῶν ἐνδόξων ἐκείνων γυναικῶν τῆς Σπάρτης, αἶνετας τοσοῦτον συνετέλεσαν εἰς τὴν ὀσοειδοίαν τῆς πόλεως, ὅταν ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπολιώρηκε αὐτὴν μετὰ τῶν Ἑθναίων.

Κατὰ τὸν ἀείμνηστον ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα αἱ νεάνιδες καὶ αἱ γυναῖκες ἐξηρακμήνευον εἰς τὰ ὄπλα, ἐγκαταλείποντι τὰς κόμιας προσεγγιζόντων τῶν Τούρκων, διασκορπιζόνται ὡς ἀκροβολίσται καὶ προσφόρους ἔχουσι τὰς ἀνομαλίας τοῦ ἑδάφους, κατατραυματίζουσι διὰ τῶν βολίδων τοὺς στρατιώτας. Αἱ ἀνδρικαὶ αὐταὶ ἔξεις δὲν βλάπτουν καθόλου τὴν κάλλη τῶν Λακεδαιμονίων γυναικῶν. Μεγαλόσωμοι καὶ εὐκίνητοι ἔχουσι ὀφθαλμοὺς μέλανας, σκιαζομένους ὑπὸ μακρῶν βλεφάρων καὶ δάκρυα ἐξαισίως διαφανῆς.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἠγεμόνος Χριστῆ ἀφημῆζετο, ὡς καὶ αὐτὸς τότε καὶ ἐκείνοιας τοὺς τόπους, ὡς πολεμικῆ. Ἀρχηγὸς φιλοτάραχος καὶ ἀπόμομος, ἔχον τὸ πρόσωπον πλήρης οὐλῶν, ὠδήγει ὀδοδύκοντα ἄνδρας καὶ εἰκοσιν ἄμαζόνια. Ἡ ἀδελφὴ τὸν ἐπιληγῶδη μαχομένη κατὰ τῶν Τούρκων. Ὅτι δῆλοι καὶ ἂν λέγεται περὶ τῆς ἐν στρατοπέδοις διαφθορᾶς, οὐδέποτε αἱ γυναῖκες αὐτὰ ἐξέκλινον διὰ τῶν πολεμικῶν βίων εἰς τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἐπειδὴ μουσικὰς τῆς Γερμανοῦ ἐτόλμησε νὰ ἀνευθύνει ἀπερεῖς λόγους πρὸς νεάνιδα, ὁ Χριστὸς ἐφόνευσεν αὐτὸν διὰ πρῶτον.

Ὁδὲμία γυνὴ τῆς Λακωνίας διεθρυνλῆθη τόσον ἐπὶ τοῦ πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας, ὅσον ἡ Κωνσταντία Ζαχαρίου. Θιγγάτηρ μάρτυρος τῆς ἑλληνικῆς ἐνδότητος, ἀνακοιλοισθέντος ἐν Τριπόλει τῷ 1779, ὅταν αὕτη ἦτο βρέφος ἀκόμη, περιμένον ἐνκαίριον νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα αὐτῆς ἢ ἀτρόμητος Σπαρτιάτις. Ἐκτραγείσης τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως ἔστηρεν ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς ὡς σημεῖον ἐπαναστάσεως τοῦ σταυροῦ τὴν σημαίαν. Αἱ Δάκαιαι γυναῖκες καὶ οἱ νεανία τοῦ Πεντεδακτύλου, ἐξαρθέντες ἐκ τῶν ζωηρῶν αὐτῆς λόγων, ὤρμησαν ἀκολουθοῦντες αὐτὴν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Λακεδαιμόνος, ὅπου ἡ ἡρωὶς ἐκήρυξε τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀφ' οὗ ἐλαβε τὰς ἐτιμοσίας φιλομάχου τινὸς ἀρχιερέως, τοῦ Ἐπισκόπου Ἑλλους, ὃν οἱ Ἕλληνες ὡς ἐθλωττον ἐκάλουον «Ἀμφίνοια τῆς ἁγίας Ἐπαναστάσεως», καὶ ἠνάγκασε τοὺς ἐχθροὺς νὰ περιορισθῶσαν εἰς τὸ φροῖστον τοῦ Μιστρά, ἀνέβη κἀκεῖ πρὸς τὸν Ἐνδῶταν μῆτρον τῶν Λευτέρων (Λεοταρίου). Ἐκεῖ ἐπέθηκε τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ καὶ ἐφόνευσεν τὸν ἴδιον. Οἱ μετέπειτα ἀγῶνες αὐτῆς ὑπῆρξαν ἀξιοὶ τοῦ γενναίου τοῦτον προομίον. Διότι ἀπέδειξε ἐπὶ τὰ εἰρη τῆς Μεθόνης (12 Ἀγούστου 1823) οἱ αἱ καθ' ἡμᾶς Λακεδαιμόνια ἦσαν τῷ ὄντι ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν ἐκείνων.

Καθὼς ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὰς πολεμικὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Σπαρτιῶν οἱ κἀκεῖνοι τῆς Λακωνίας, διετήρησαν καὶ πλείστα τῶν ἀρχαίων προλήψεων. Ἐὰν ἡ γυνὴ τύχη πτωχῆ, ἐργάζεται εἰς φορητῶν. Ἐὰν δὲ τοῦντιον ἀνίκη εἰς ἐπιπορευτῶν τάξιν, νομίζει ἐαυτὴν πάντοτε πολὺ τοῦ ἀνδρὸς ὑποδεεστέραν. Φαντάζεται οἱ πάντα τὰ ἔργα αὐτῆς περιεχοῦνται εἰς τὴν διανομήν τῶν ἔργων εἰς τὰς ἐπιτηδείας κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Πηνελόπης, γυναικῆς τοῦ ποιμένος λαῶν. Ὀδυσεῶς.

[Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Dora D'Istria]

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ.

Ὁ χαρακτῆρ τῶν γυναικῶν — ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας — πρὸς μόνον τὸν χυλοῦν τῆς Κορίνθου δύναιτο νὰ παραβληθῆ, ὅπως συνίστατο ἐκ μυρρίων ἐτερογενῶν στοιχείων, ἐν οἷς ὅμως ὑπῆρχε καὶ ἁόλιος χρυσοῦς.

Μία πρακτικὴ συμβουλή.— Ἰδοὺ πῶς ἐξελέγχεται ἡ νοθεὶα τοῦ γαλακτος προχειρῶς καὶ ἀσφαλῶς. Πρῶν βράσῃ τὸ γάλα εἰσπετε μίαν σιαγῶνα εἰς ἓνα ποτήριον νεροῦ. Ἄν τὸ γάλα εἶναι ἀνόθευτον, ἡ σιαγῶν θὰ κατέβῃ εἰς τὸν πυθμένα. Ἄν εἶναι νοθευμένον, ἡ σιαγῶν θὰ μετασχηματισθῆ εἰς κρηθόμενον ἢ θὰ θολώσῃ τὸ νερὸ.

Διὰ τὰ παρκέτα σας.— Διὰ τὰ οὐιλβῶντες. Ἐλπίτε εἰς τὸν ἐπιτηρῆτη σας νὰ πᾶρη ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον 15 μῆτρον κερί καθαρὸν, 6 μῆτρον ἀνθρακικοῦ καυλίου καὶ 24 μῆτρον ὕδατος. Νὰ τὰ βράξῃ εἰς μίαν χύτραν, ἔως ὅπου νὰ γίνουσι ἀλοιφῆ καὶ νὰ ῥιχνῇ ὀλίγην ὄχραν. Ἐπειτα ἀφ' οὗ κρηυῶσῃ νὰ ἀλείρητὸ παρκέτα καὶ νὰ τὸ τρίρη καλά μὲ μάλλινον ὕφασμα.

Ἐνα ὄρατον φαγητόν.— Ἐπιτηρᾶτε μιν τώρα νὰ σᾶς μεταδώσω καὶ ὀλίγας γνώσεις μαγειρικῆς. Ἰδοὺ ἓνα ὄρατον πᾶτο νὰ σερβίρητε. Πουασὸν ὡ μῆτρον νομά. Εἰς ἓνα τηγάνι βάζετε φρέσκο ψῶτον καὶ ὅταν ἀρχίζῃ νὰ σκουραίνῃ νὸ σβένετε μὲ δυνάτον ξυδί. Προσιμᾶτε τὸ ξυδί ἀπὸ τῆς κίρκης, τὸ ὅποτον ἔχει καὶ ἐστρακόν.

Καθαρίζετε κατὸν καλὰ ἓνα λαβράκι καὶ τὸ βάζετε εἰς τὴν ψαριέραν νὰ βράσῃ ἓνα τέταρον. Ἐπειτα τὸ σπαγγίζετε καλά καὶ τὸ σερβίριτε εἰς ἓνα πᾶτο ἐπιμηκεῖς μὲ ὀλίγην κάλαρον ἐπάνον. Χύνετε ἐπάνω καὶ τὸ μαῖρο βοῦτερο καὶ εἰσπετε καὶ ὀλίγον μαϊδανὸν τηγανισμένον. Ὁ φαγὼν μεμαρτίρηκε.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS ?

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Πράγματι ὁ Νέρων ἴστατο μετὰ τὴν φόρμιγγα ἀνὰ χεῖρας καὶ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὅλοι εἰσέγησαν, ἀνεψίζοντες τὸν Καίσαρα. Ἐξαίφην ἠκούσθησαν ἔξω κραυγαί. Ἐνεφανίσθη μετ' ὀλίγον ὁ ὑπατος Λεκάιος. Ὁ Καίσαρ συνέστετε τοὺς ὄφρες.

— Συγγνώμη, θεεῖ Ἀυτοκράτωρ, ἡ Ρώμη καίεται! Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς πόλεως παρεδόθη εἰς τὰς φλόγας!

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐρῶσθησαν ἀποτόμως. Ὁ Καίσαρ ἀπέθεσε τὴν φόρμιγγα καὶ ἀνέκραξε :

— Θεοὶ! Ὅσα ἴδω λοιπὸν μίαν πυρπολουμένην πόλιν καὶ θὰ τελειώσω τὸ ποιημά μου διὰ τὴν Τροίαν !

Καὶ ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπατον :

— Ἄν φύγῃ ἀμέσως, θὰ προσφθάσω νὰ ἴδω τὴν πυρκαϊάν ;

— Αὐθῆντα, εἶπε ὁ ὑπατος ὄχρος, ἡ πόλις εἶνε ὤκεανὸς φλογῶν, ὁ καπνὸς πνίγει τοὺς κατοίκους, οἱ ὅποιοι πλῖττον ἀπὸ ἀσφυξίαν ἢ ῥίπτονται εἰς τὰς φλόγας, καταλαμβάνοντες ἀπὸ ἀπόγνωσιν. Ἐσχάτη ἡ Ρώμη, αὐθῆντα !

Σιγὴ ἐπεκράτησε τὴν ὁποῖαν δέκονφεν ἀτελεῖς κραυγῆ τοῦ Βινικίου. — Δυστυχία μου !

Καὶ ὁ Αὐγουστανὸς ἀτέρρυψε τὴν τῆβεντόν του καὶ ἐπιτήρησεν ἔξω.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

I

Μόλις ἔσχε καιρὸν ὁ Βινικίος νὰ διατάξῃ ὀλίγους δούλους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἔππου του, ἐξορῆθη, μῆτρον τοῦ σκοτοῦ, πρὸς τὴν Ρώμη. Μετὰ γυνῆν τὴν κεφαλὴν, ἀκουμπῶσαν εἰς τὴν χεῖρὴν τοῦ ἔππου, ἐπροχώρηε χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρὸς του, χωρὶς νὰ διακρίνῃ ἐμπόδιον. Οἱ δούλοι του εἶχον μείνη πολὺ ὀπίσω. Οἱ σκύλλοι ἐγαυῖζον αὐτὸ τὸ φεῖγον φάσμα. Ἡδὴ εἶχεν ἐξημεροσῆ καὶ ὁ Βινικίος ἐφύσασκε μακρὰν τῆς Ρώμης. Ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἠπείλει τρέλλα. Ἐνεθῆμειτο τοὺς λόγους τοῦ ὑπατου, ὅτι ἡ Ρώμη ἦτον ὤκεανὸς φλογῶν καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ συνοικία ὅπου ἔμεινε ἡ Ἀγρία, μὲ τὰς πυκνωμένας οἰκίας τῆς καὶ τὰ ξύλινα παρατηρήματα τῆς, θὰ ἦτο τὸ πρῶτον παρανάλωμα τοῦ πυρὸς. Ἐνεθυμῆθη τὸν Οὐρσον. Ἀλλὰ τί ἴδύναιτο καὶ αὐτὸς ὁ κολοσσὸς ἀκόμη κατὰ τῆς δυνάμεως τῶν φλογῶν ; Ἀπὸ ἔτων διηγούντο ὅτι οἱ δούλοι ἀμέμενον ἐνκαίριον νὰ λάβουν τὰ ὄπλα κατὰ τῶν δεσποτῶν τὸν καὶ κατὰ τῆς Πόλεως. Ἰδοὺ ὅτι ἡ εὐκαιρία αὕτη παρουσιάζετο. Αἱ λάμψεις τῆς πυρκαϊᾶς θὰ ἐφρότιζον ἰσως τὴν σφαρὴν καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. Ἐνεθυμῆτο ὅτι αἱ ὀμυλίας τοῦ Ἀυτοκράτορος ἔμνηστον τελευταίας δὴ πόλεως καιόμενας. Ναι! Ὁ Καίσαρ διατάξε τὸν ἐπιτηρῆτην καὶ τὸν Τυγγελίνον τὸν ἔσπετε. Καὶ ἂν ἡ Ρώμη ἐκαίετο κατὰ διαταγὴν τοῦ Καίσαρος, τίς ἴδύναιτο νὰ ἐγγυηθῆ ὅτι ἡ ἴδια διαταγὴ δὲν ἐρυμπε τοὺς πραιτωριανούς μὲ γυμνὰ τὰ ἐξίρη κατὰ τοῦ λαοῦ ; Ἀὕτη τὴν στιγμήν εἰς ἑσπεῖς θυελλωδῶς διερχόμενος ἐφώνασεν εἰς τὸν Βινικίουν : « Ἡ Ρώμη ἐσχάτη... ἠκούσθη ἔπειτα ἡ λέξις : « Οἱ θεοὶ... »

Καὶ ὁ Βινικίος ἔφυγε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ προσσηυχθῆ : « Δὲν ἰκετεύω σᾶς, τῶν ὀποῖων οἱ νοαὶ καταρροῦν μέσα εἰς τὰς φλόγας, ἀλλὰ Σὲ... Ὑπέφερες καὶ ἐνοεῖς τὴν ἀνθρωπίνην ὀδύνην ! Ἥλθες εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ διδάξῃς τοὺς ἀνθρώπους τὴν εὐσπλαγγίαν. Εὐσπλαγγίσι μου ! Σῶσε τὴν Ἀγρίαν μου ! Φέρε τὴν ἔξω τῶν φλογῶν. Δύνασαι ! Σὲ ἀγαπᾶ. Ἀφῆσε τὴν νὰ ζῆσῃ διὰ νὰ εὐτιχηθῇ ! Δύνασαι ἂν τὸ θελήσῃ ! »

Τῷ ἔφερον νέον ἔππον καὶ ὁ φρενητιώδης καλτασμός ἐξηκολούθησε. Ἀπὸ ἓνα λόφον παρετήρησε τὴν κοιλίαν κεκαλυμμένην ἀπὸ νέφους τὸ ὅποτον ἀπέκρυπτε πόλεις, οἰκίας, δένδρα. Οὐδὲν πλέον ἢ φαῖς καπνὸς ἀκίνητος καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἡ πόλις καιομένη ἐπὶ τῶν λόφων τῆς. Ἡ πυρκαϊὴ δὲν ἐσημῆιζε στήλην πυρὸς. Ἡτο μάλλον ἔκτασις φλογῶν. Ἐφάνη εἰς τὸν Βινικίουν ὅτι δὲν ἐκαίετο μόνον ἡ Ρώμη ἀλλ' ὁ κόσμος ὀλόκληρος. Ἀνθρώποι ἐφευγον τὴν πόλιν, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά. Ἐκλαιον, καθρόντο, ἰκέτευον. Δούλοι πάσης ἐθνικότητος εἶχον ἠδὴ ἀρχίσῃ τὴν λεηλασίαν. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις ὄχλου. Τώρα ἡ πόλις ἦτο ἐμπρὸς του καὶ τὸν ἐπιτηρῆτην ἡ θερμότης.

II

Ἐντὸς τῆς πόλεως τίποτε δὲν ὑπελογίζετο πλέον. Οὐτε ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου, οὐτε τὰ ἀξιώματα, οὐτε οἱ δεσμοὶ τῆς οἰκογενείας, οὐτε ἡ διάρκειος τῶν τάξεων. Δούλοι ἔδρανον ἐπὶ τοὺς πολίτας, μονομάχοι μεθυσθέντες ἀπὸ οἶνον κλαπένα ἐτρομοκράτου, ἐπιτίθεντο κατὰ τὸν στρατιωτῶν. Βάρβαροι προορισμένοι νὰ πωληθῶν ἐφευγον ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν. Ὁ Βινικίος ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ μὲ τὸ ἔξω εἰς τὴν χεῖρα. Δὲν εἶχεν ὅμως ὄπλα. Διέταξεν ἑσπεῖς τινὰς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ἠρώτησεν ἂν τὸ Τρανσεβέρνον, ὅπου κατοίκει ἡ Ἀγρία, ἐκαίετο. Τοῦ εἰστον ὅτι μόνον ὀδοὶ τινες τῆς συνοικίας ἀπῆλθον εἰς τὴν στιγμήν καταληγθῆ ὑπὸ τῶν φλογῶν, ἀλλ' ὅτι ἠμποδίζετο ἡ κατάβασις τοῦ πυρὸς. Ὁ Ἀυτοκράτωρ λοιπὸν εἶχε διατάξῃ τὸν ἐπιτηρῆτην. Ἡδὴ ἰδέα ἐκδηλωσας κατὰ τοῦ Καίσαρος καταλάμβανον τὸν Βινικίουν διὰ τὸν κίνδυνον τῆς Ἀγρίας του. Τὸ Τρανσεβέρνον ἦτο πλήρες καπνοῦ καὶ πλῆθους, τὸ ὅποτον προσεπάθει νὰ ὀσση τὰ πράγματά του. Ἡ διάβασις ἦτο δυσκόλο καὶ οἱ πραιτωριανοί, οἱ ὅποιοι ἠκολούθησαν τὸν Βινικίουν, ἔμεινον ὀπίσω. Ὁ ἔππος του, πληγωμένος μὲ σφυρὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἠρῆνετο νὰ προχωρήσῃ. Ἀνεγνώρισεν ὁ ὄχλος τὸν Αὐγουστανὸν ἀπὸ τὰ πλείστα ἐνδύματά του καὶ ἐκραύγασεν : « Θάνατος εἰς τὸν Νέρωνα καὶ τοὺς ἐμπρηστάς του ! ». Ἐκατοντάδες ἀπειλητικῶν βραχίωνων ἐτίθεντο κατ' αὐτοῦ. Ὁ τῶνος εὐτυχῶς, θορυβηθεὶς, τὸν ἔφερε μιστῶν. Κατῆλθεν ὁ Βινικίος καὶ ἔτρεξε περὶ τὸν φθῶγ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λίνου. Ἡ θερμότης ἐγένετο μεγάλη τώρα. Ὁ ἀνεμὸς ἐφευγεν εἰς τὸ πρόσωπόν του

ὄχι μόνον καπνὸν ἀλλὰ κα

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μετά περίοδον πλήρη δράσεως, περίοδον τὴν ὁποίαν ἐνθυμούμεθα ὄλοι, τὸ ἑλληνικὸν θέατρον πρό τινος ἔδειξε σημεῖα καταπτώσεως. Πολλοὶ ἐκ τῶν καλῶν ἠθοποιῶν ἐξέλιπον, καὶ πολλοὶ ἐπέδραμον ἐπὶ τὴν σκηνήν, ἐξ ὧν ἐλάχιστοι οἱ ἔχοντες τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα. Μόρφωσιν ἐγκυκλοπαιδικήν, γνώσιν τοῦ κόσμου, ἀκόμη καὶ στοιχειώδη **γράφματα** σπανίως συνήντα κανεῖς. Ματῆν οἱ καλοὶ ἠθοποιοὶ ἠγωνίζοντο νὰ συγκρατήσουν τὸν κόσμον καὶ ἀνέτειλαν οὕτω διὰ τοὺς θιάσους **χρόνια δύσκολα**. Καὶ οὕτω ἀντὶ τῆς Καλλιτεχνίας ἐκυριώθησεν σχεδὸν ἐν τῇ σκηνῇ ἡ Βιομηχανία. Σκηναὶ κατασκευαζόμεναι καὶ τρεῖς καρέκλες κίτρινες — λείψανα ἀρχαίου διακόσμου — παρίστανον Ἀνάτορον καὶ ἄνθρωποι ἀξέστοι ὑπεδύοντο ὄλους ἀλλοτρίων καὶ εἰγενῶν κυλοῦντες τοὺς πρωταγωνιστὰς παλαιμάχους.

Ἄλλ' ἐσχάτως μία νέα πνοὴ ἐφύσησεν καὶ μία νέα ὄψις ἐδόθη εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον. Οἱ ἄνθρωποι τῶν τριῶν ἐξεραιώθησαν καὶ ἀφῆκαν τὸν τόπον εἰς φιλοτίμους νέους, οἱ ὅποιοι, μαζῇ μὲ τὸν ἀρχαιοτέρους ποῦ ὁ κόσμος ἐξέτιμα πάντοτε, ἀπετέλεσαν μίαν ζύμην ἀρίστην.

Ἡ κοινωνία περιέβαλε μὲ πολλὰς συμπαιδείας καὶ πάλιν τὴν σκηνήν, τὰ θέατρα εἶδον καὶ αὐτὴς ἡμέρας καλὰς, καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ θιάσοι δύνανται φιλοτίμως νὰ ἀναποκρίνωται εἰς τὰς νεωτέρας ἀπαιτήσεις, ἀμειβόμενοι καλῶς καὶ δυνάμενοι νὰ μελετῶσι χωρὶς νὰ περισπῶνται ἀπὸ τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας. Τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἀναγεννᾶται οὕτω καὶ ἐπὶ τῇ χαρισίᾳ ταύτῃ εὐκαιρία ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἐρρασιουργεῖται ὡραίας σελίδας ἀπὸ τὴν πολυτίμον ἱστορίαν του, ἣν συγγράφει ὁ πολὺς δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ συνεργάτης αὐτῆς κ. Νικ. Λάσκαρης.

Οἱ Ἀρχαιότεροι.

Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτέρους ἠθοποιούς οἱ ὅποιοι ζοῦν. Ἰδέτε τὰς παρατιθεμένας εἰκόνας τῶν. Ὁ Ἀλεξιάδης, τὸ ζεῦγος Ταβουλάρης, ὁ Λαζαρίδης καὶ οἱ τέσσαρες νεαρότατοι

εἰς τὰς εἰκόνας, γέροντες σήμερον ἐν τῇ ζωῇ. Αἱ φωτογραφίαι εἶναι παμπάλαιαι, πρὸ τοῦ 1867, καὶ ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ θεσαυροῦ τοῦ κ. Ν. Λάσκαρη.

Τὶ δὲν ἐνθυμίζον αὐταὶ αἱ εἰκόνας! Ἀρχαιοτέροι ὄλων εἶναι ὁ κ. Διον. Ταβουλάρης, ἀνελθὼν τὴν σκηνήν τῷ 1854. Παίζει ἀκόμη ὁ Ταβουλάρης, θαλλερότατος καὶ ἀκαμαῖος καὶ ἀκόμη κατὰ τὸ μῶλις λῆξαν θέρος ἐπαίξεν εἰς τὴν Νεάπολιν, χειροκροτούμενος πάντοτε.

Κ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΡΙΣΙΑΣ
(ἀπὸ τοὺς ἐκλιπόντας)

Ἡ κυρία Πολυξένη Σούτσα εἶναι ἡ μετ' αὐτὸν ἀρχαιότερα, ἀνελθοῦσα τὴν σκηνήν τῷ 1857, ἀλλὰ δὲν παίζει πλέον. Καὶ ἔρχεται κατόπιν ὁ σήμερον σεβαστὸς πρεσβύτες κ. Δ. Ἀλεξιάδης, ἀνελθὼν τὴν σκηνήν τῷ 1862, ὁ ὁποῖος ἐπίσης δὲν παίζει, ἀλλ' ἐξακολουθῶν νὰ παρέχη εἰς τὸ θέατρον πολιτίμους ὑπηρεσίας, ὡς Σύμβουλος τοῦ Συλλόγου τῶν ἠθοποιῶν καὶ νουθετῶν καὶ παρῶν ὁδηγίας εἰς τοὺς νεωτέρους.

Ἡ κυρία Πιπλίνα Βονασέρα ἀνῆλθεν ἐπίσης τὴν σκηνήν τῷ 1862 καὶ ὡσαύτως δὲν παίζει ἀντ' αὐτῆς παίζουν οἱ δύο υἱοὶ τῆς, ὁ Εὐτύχιος καὶ ὁ Γιάννης.

Ὁ Λαζαρίδης καὶ ὁ Τσίντος εἶνε σύγχρονοι, ἀνελθόντες τῷ 1866 τὴν σκηνήν. Ὁ Λαζαρίδης παίζει λυσσαλέα καὶ παρ' ὅλα τὰ ἄσπρα του μαλλιά φορεῖ τὸ φράκο τὴν φρουσανέλλα καὶ τὰ Ἰσπανικὰ ἢ τὰ Γολδόνα, μεθ' ὧσης φιλαρεσκείας καὶ τὸ κοστουμάκι τοῦ 1866.

Καὶ ὁ Τσίντος ἐμφανίζεται κάπου κάπου ἀκόμη. Πέρσι ἐπαίξε μερικὸς ὄλους, εἰς τὰς «Δύο ὄφρα νὰς» καὶ τινὰ ἄλλα παλαιὰ ἔργα. Ἐφέτος εἰς τὰ «Παναθηναϊκά» εἶχε ἓνα μικρὸ ῥολαὶ τὸ τοῦ πατρὸς, ὁ ὁποῖος κουβιά εἰς ἓνα κοφίνι τὰ βιβλία τῶν παιδιῶν του, ἀφοῦ ἐπώλησεν καὶ τὸ σακάκι του, σατυρίζων τὸ φρόνιμα τῶν σπουδάζοντων παιδιῶν ἀπὸ βιβλία.

Εἰς προσεχῆ φύλλα θὰ παρελάσων οἱ μᾶλλον διακριθέντες ἐκ τῶν ἐκλιπόντων ἠθοποιῶν μας, — ἐνὸς ἐκ τῶν ὁποίων τοῦ Κ. Κυριακοῦ Ἀριστίας, δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα — μὲ ὄλον τὸν πολυκύματον βίον του, μὲ τὰ περιεργότατα ἀνέκδοτά του καὶ μὲ τὴν δράσιν του.

ΑΔΜ. ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ

ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

ΜΟΝΟΝ ΕΛΩ

Καὶ βέβαια μόνον ἐδῶ συμβαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Κατηρίσθη μία ἐταιρία, ἡ ὁποία ἔφερε καὶ θὰ φέρῃ ἀκόμη καὶ ἄλλα ὀτομοπιλὰ διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ ἐκμεταλλεῖ τὴν συγκοινωνίαν καὶ ἐξηγήσῃ τὴν μάξιν, ἡ τὸν καραγωγέον σήμερον, διότι τὰ φορητὰ ὀτομοπιλὰ τῆς ἐταιρίας θὰ ἀναλύθων πρὸς τὸ παρὸν τὴν μεταφορὰν ἐμπορευμάτων ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἐξεγερθῇ αἰθρὸν ἄλλη τάξις, ἡ τῶν ἀμαξηλατῶν, διότι ἄλλα αὐτοκίνητοι ἀμαξαὶ θὰ ἀναλάβων τὴν συγκοινωνίαν μετὰ περιχώρων καὶ πόλεων. Τὸ αἰώνιον διὰ τὴν Ἑλλάδα ζήτημα. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἐξηγέθησαν πάλιν οἱ ἀμαξῆδες, διότι θὰ τοὺς ἐκοβε τὸ φρομὶ τους. Καὶ ἐπειτα μὲ τὰ τραμ. Αὐτοὶ εἶμεθα πάντοτε οἱ Ἑλληγες. Πέραν τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος ἡμῶν οὐδὲν. Ἀδιάφορον ἀν' ἐμμέσως θὰ ἐξυπηρετηθῇ καὶ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον. Οἱ ἐξεγεσθέντες διὰ τὸν σιδηρόδρομον Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἀμαξηλάται ἦσαν 60 καὶ ὅταν ἐξηγέθησαν ἀπὸ τὰ τραμ μετὰ πολλὰ ἔτη, ὄχι μόνον δὲν εἶχον ἀποθάνει ἐκ πείνης, ἀλλ' ἀνῆρχοντο εἰς 500. Καὶ τώρα πάλιν ποῦ θὰ ἐξεγερθῶν εἶναι 1500. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται. Σήμερον εἶναι περισσότεροι καὶ δουλεύουν καλῆτερα καθύστερον μὲ ὅλα τὰ ὀτομοπιλὰ δὲ ἀυθῆσιν, ἀλλὰ θὰ αὐθῆθῃ καὶ ἡ ἐργασία των. Ὅσον πολλαπλασιάζονται τὰ μέσοι τῆς συγκοινωνίας τόσοον προάγεται ἡ συγκοινωνία. Αὐτὸ δὲμος ποῦς νὰ τοὺς τὸ διδάξῃ καὶ νὰ τοὺς τὸ ἐπιβάλῃ μάλιστα; Νὰ τοὺς τὸ ἐπιβάλῃ ἀκόμη καὶ ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ὀλίγων αὐτῶν, ἐὰν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετηθῇ μία γενικωτέρα ἀνάγκη. Καὶ νὰ κτηθῇ τὸν γρόνον του τοῦ Κράτους κατὰ τὸν κεφαλῶν αὐτῶν. Ἄλλως δὲν εἶναι Κράτος καὶ εἰς τὸ ἔξῃ, θὰ βλέπωμεν ἐξεγέρσεις καὶ στάσεις, ὁσάκις ψηφίζονται καὶ νόμοι μὴ συμφέροντες εἰς εὐαριθμούς ομάδας ἡ τάξεις.

Σ. Ν. ΣΑΒΒΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΜΟ ΑΚΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἀπὸ πολὺ μακρὰν μᾶς ἔρχεται ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν ἀπὸ τὴν Φλωριανούπολιν. Ἐστὶ δὲ Φλωριανούπολις πρωτεύουσα τῆς πολιτείας Ἀργίας Αἰκατερινῆς τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν Βραζιλίας καὶ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς 7.000 ναυτικὰ μίλλια.

Εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἐκεῖ ἐγκατεστημένου μεγαλεμποροῦ κ. Σ. Ν. Σάββα, ὁ ὁποῖος ἀτρόμητος θαλασσοπόρος πρὶν, ἀφοῦ διέσχισεν τὰ ὕδατα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑρώπιος ἐπὶ ἔτη, ἐφθασεν πρῶτος καὶ μόνος εἰς Φλωριανούπολιν μετ' τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἱστιοφόρου «Λευκὴ Περστέρα», ὅτε καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ διὰ νὰ ἀναπτύξῃ πλέον ὄλην τὴν τὴν δράσιν καὶ νὰ ἐξωτερικεύσῃ καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον τὴν τὸλμην καὶ τὴν ὀξυθέρκεια, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐλικρίνεια καὶ τὴν τιμωρητικότητα τοῦ θαλασσινοῦ καὶ νὰ τμηθῇ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἄλλην ἀκραν τῆς Γῆς τὸ ἑλληνικὸν γένος.

Ἐκτοτε διακρίνεται ἐκεῖ ἐμπορευόμενος καὶ ἐσχάτως κενωθεῖσας τῆς θέσεως τοῦ Προξένου τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας, ἡ Ἀργεντινὴ Κυβέρνησις, ἐκτιμῶσα τὰ προσόντα του, τὸν διώρισεν ἀντιπρόσωπον τῆς Δημοκρατίας, προτιμήσασα αὐτὸν μεταξὺ τῶσων ἐπιστῶν ξένων, οἷτινες διεξέδιδον τὴν θέσιν. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» δημοσιεύει μὲ πολλὴν χαρὰν τὴν εἰκόνα τοῦ διακεκριμένου ἑμογενοῦς καὶ θερμότητά του συγχαίρει.

Η «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ», ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΝΟΣΤΡΟ

Ὁ θερμὸς φιλέλληνας συνάδελφος κ. Λάλια - Πατερνόστρο προετοιμάζει νέον τρανὸν δεγίμα τοῦ φιλελληνισμοῦ του. Περιργηθεὶς τὴν Μακεδονίαν θὰ ἐκθέσῃ τὰς ἐντυπώσεις του εἰς βιβλίον φέρων τὸ ὄνομα τῆς πολυκαθῶς χώρας καὶ ἀποστελοῦν μὲ τὴν ἀμεροληψίαν τοῦ συγγραφέως διαφωτιστικώτατην μελέτην διὰ τὸ μέγα ζήτημα. Ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία δὲν θέλει εἰμὴ νὰ κληρωθῇ ἢ Ἀλθῆται διὰ τὸ Μακε-

δονικὸν ζήτημα, λαμβάνει ἤδη νέαν ἀφορμὴν νὰ ὀφείλῃ χάριτας εἰς τὸν διακεκριμένον συνεργάτην μας, τὸν κ. Λάλια - Πατερνόστρο. Εἰς τὸ προσεχές τεῦχος θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ περιεχόμενα τῆς «Μακεδονίας» καὶ εἰκόνα τοῦ συγγραφέως τῆς χαρνευομένου ἀπὸ διαδύλων Μακεδόνων μαθητῶν.

Γ. ΤΣΑΚΙΡΗΣ

Κατὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς Ν. Ἀρχιᾶλου κάπου ἐκεῖ χαρμονίως θὰ ἴπτατο μία ψυχὴ ἀγωνισθεῖσα μὲ ὄλην τὴν δυνάμιν τῆς ὑπὲρ τῶν Ἀρχαίων, ἡ ψυχὴ τοῦ θανόντος προδρόμου τῆς κοινότητος τῶν Γ. Τσακίρη. Ὁ ἀγωνιστὴς αὐτός ὁ ἀκάματος, μοχθῶν διὰ τοὺς συμπατριώτας του εἰς τὸ ἔθνικόν ζήτημα, ὑπέκυψεν εἰς τὸν θάνατον πρὶν ἴδῃ τὸ ἐναῖον τοῦ πληροῦμένου.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ἐνα πολὺ περίεργον — δι' ἡμᾶς μόνον — γεγονός ἐσημειώθη κατ' αὐτὰς τὸ ὅσον εἴλικσε τὴν προσοχὴν ὄλου τοῦ κόσμου. Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ κ. Πολυδὸρος Δημητρακόπουλος, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς καὶ συνεργάτης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἐφωτογράφηθῃ εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν φωτογραφεῖον τοῦ κ. Σαυθοπούλου. Ἄλλ' ἐνθ' ἔπλενε τὴν πλάκα ὁ φωτογράφος παρετήρησεν τὸν ὄμον τοῦ φωτογραφηθέντος σκοτεινὴν κηλίδα, τὴν ὁποία ἐξέλεξεν ὡς ἀποτυχίαν τῆς φωτογραφίας. Εἰδοποίησεν ἀμέσως τὸν κ. Δημητρακόπουλον ὅτι ἡ πλάξ του ἀπέτυχεν καὶ ὅτι συνεπῶς ἔπρεπε νὰ ποτῆρξῃ ἐκ νέου. Ἄλλ' ὁ κ. Δημητρακόπουλος, ἀπὸ πολλοῦ ἀσχελομένου εἰς τὰς ἀνεξερευνήτους ἐπιστήμας καὶ τὰ πνευματικὰ φαινόμενα, εἶναι πεπεισμένος πρὸ πολλοῦ ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ ὄντος τὸν παρακολουθεῖ καὶ τὸν ἐμπνέει καὶ τὸ πιστεύει ἀκράδαντος τόνου. Ἀμέσως λοιπὸν, ἐπειδὴ εἶχε καὶ ὅπ' ἔφη ὅτι ἐν Ἑρώπιᾳ διάφοροι φασοδῖται καὶ πνευματισταὶ ἐπέτυχον φωτογραφίας πνευματῶν, ὑποπεσεὶσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοιοῦτου τίνος τρέξε· εἰς τὸ φωτογραφεῖον. Πράγματι, ἔχει κηλίς, ἀλλὰ κάποια μορφή ἀρνητικῆς διεκρίσεως καθαρώτατα ἐπὶ τῆς πλάκας. Τὴν τυπώσαντο καὶ ἐπὶ φωτογραφικῷ χαρτῶν καὶ εἰς τὸ ἀντίτυπον παρουσιάζεται ἡ ἐν τῇ ἀλλαχῶ δημοσιευομένη εἰκὼν λευκῆ μορφῆ, ἣτις κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι εἶναι ἡ μορφή τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τοῦ τῆς Γαλλίας, ὁ φ' ὅ ἐμπνέεται ὁ συνάδελφος.

Τὶ συνέβη ὅμως; Ἡ εἰκὼν ἐδημοσιεύθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐφημερίδα «Χρόνος» καὶ τὸ γεγονός εἰλικυσε τὴν περιέργειαν ὄλου τοῦ κόσμου. Εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ γράμματα τοῦ «Χρόνου» συνέφερε κάσμος καὶ κόσμος, ἄνθρωποι πάσης τάξεως καὶ εἰς τὸ φωτογραφεῖον τοῦ κ. Σαυθοπούλου ἄλλοι διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν εἰκόνα καὶ τὴν πλάκα. Σχόλια, κατὰ πληθεῖς συζητήσεις, ἀλλὰ καὶ εἰρηνεύει.

Μία ἐπιτροπὴ κατηρίσθη τότε ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Χρόνου» ἐκ τῶν μεγάλων φωτογράφων μας κ. κ. Μπέρρηγκερ καὶ Κάβρα, τοῦ χημικοῦ καὶ ἐρασιτέχνου φωτογράφου κ. Σπ. Κοκώλη, τοῦ καλλιτέχνου ζωγράφου κ. Ζαφ. Φρουδὰ καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἡ ὁποία ἐξῆτασε λεπτομερῶς τὴν πλάκα καὶ τὸ ἀντίτυπον.

Οἱ ἀποτελοῦντες ταύτην ἀπεφάνθησαν ἑμοφώνως ὅτι ἡ πλάξ εἶναι πρωτότυπος καὶ οὐχὶ ἀντιγραφή ἐξ ἄλλου ἀντιτύπου ἢ πλάκας. Καταπίπτεται λοιπὸν ἡ ὑπόνοια ὅτι προσκολληθῆ ἐπὶ μίξ φωτογραφίας τρῶ κ. Δημητρακόπουλου μία συγκεκριμένη μορφή γέροντος καὶ ἐφωτογραφηθῆ εἰτα τὸ σύνολον. Κατόπιν ἑμοφώνως ἀπεφάνθησαν ἐπίσης ὅτι ἡ φωτογραφία δὲν ἐλήφθη διὰ παρεμβολῆς γυφίνης προτομῆς τοῦ ὄντος. Διότι γίνονται τοιαῦτα παίγνια ἐν τῇ φωτογραφίᾳ. Καὶ τέλος ὁ κ. Κοκώλης ἐδήλωσεν ὅτι ὁ φακὸς τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς ἀποτυπῶνται ἐπὶ τῆς πλάκας ἀντικείμενα, τὰ ὁποία ὁ γυμνὸς ὀφθαλμὸς δὲν προσφθάνει νὰ ἀντιληφθῇ, προσθέσας ὅτι κατὰ τὴν ἐκφοσφένδριν τορπίλλης ἐν Ναυστάθμῳ διὰ πεπεισμένου ἀέρος, ἐνθ' ὁ ὀφθαλμὸς δὲν βλέπει τίποτε, ὁ φακὸς τοῦ ἐγράψεν ἐπὶ τῆς πλάκας καπνὸν λευκόν, ὅστις δὲν ἴτο ἄλλο παρὰ ὁ ἐξελθὼν πεπεισμένος ἀήρ, πυκνότερος τοῦ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Ἡ φωτογραφία αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς προηγούμενον τεῦχος τῆς «Εἰκονογραφημένης». Ὅμοιον φαινόμενον παρετήρησεν καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς «Εἰκονογραφημένης» εἰς πλάκας τῶν τελευταίων γυμνασίων, εἰς τὰς ὁποίας φαίνεται καπνὸς ὄλων ἐκ τῆς κἀνήνης, ἐνθ' ἡ Μάνλιχερ ἔχουν φυτόγρια δι' ἀκάπνου πυρίτιδος. Μετὰ τὴν γνωμοδότησιν ταύτην τῆς ἐπιτροπῆς ὅτι δὲν πρόκειται περὶ φωτογραφικῶν παίγνιων, τὸν λόγον ἔχουν οἱ Ἑρώπαιοι φασοδῖται καὶ Πνευματισταὶ, πρὸς ὅς ἀπέστειλαν ἀντίτυπα ὁ κ. Δημητρακόπουλος. Ἀς ἀναμνησκόμενοι λοιπὸν.

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Κ. Γ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ ΕΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ, ΑΝΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΟΥ

Η ΚΥΡΙΑ ΔΥΠΟΝ

Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία δὲν ἐλησμόνησε βέβαια τὴν ἐρασιτέχνηδα ἡθοποιὸν Δὰ Ἄνναν Φραγκοπούλου, ἣ ὅποια τῆς εἶχε παράσχει ἀρκετὰς καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις καὶ εἰς τὸν «Παρνασσόν» καὶ εἰς τὰ καλλίτερα σαλόνια.

Ἐν ἐπεισοδίων καλλιτεχνικῆς ἀντιζηλτίας, τὸ ὅποιον ἐδημιούργησεν ἐν τῷ Βασ. Θεάτρῳ, ὅπου κατόπιν εἶχε προσληφθῆ, τὴν ἐφυγάδουσεν εἰς Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἠγάπησεν ἄν μεταβῆ εἰς Παρισίους μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀφοσιωθῆ πλέον εἰς τὴν Γαλλικὴν σκηνὴν.

Κατόπιν ἓνα περιπετειῶδες ταξεῖδι τὴν ἔφερε μέχρι Σουδᾶν πρὸς συνάντησιν κάποιου συγγενοῦς τῆς καὶ αἰφνης σήμερον μᾶς ἀγγέλλονται τελεοθέντες ἐν Μασσαλίᾳ οἱ γάμοι τῆς μετὰ τοῦ ἐκατομμυριούχου κ. Δυπόν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ ἔμπνευσις καὶ ἡ γλαφυρὰ πένα τοῦ κ. Σπ. Παγανέλλη, τοῦ γνωστοῦ λογιῶ συγγραφέως ἐστόλισε τὴν ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην μὲ περίκομφον βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀθηναϊκαὶ ἡμέραι». Ἀπλότης καὶ γαλήνη ἀλλὰ καὶ λεπτολόγος ἀντίληψις — τὰ διακρίνοντα πλὴν ἄλλων τὸν συγγραφέα — καθιστῶσι θαυμαστὴν καὶ ζωντανὴν τὴν περιγραφὴν τῶν σημερινῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐξαιροῦσι τὴν πόλιν τῆς ἡλλάδος καὶ γοητεύουσι τὸν ἀναγνώστην.

Ἡ περιγραφὴ ἔχει γίνεαι ὑπὸ μορφῆν ἐντυπώσεων ὑποβούλου Ἑλληνοσ ἐρχομένου πρώτην φοράν εἰς Ἀθήνας. Τὸ βιβλίον ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου «Ἐστίας», τιμᾶται δὲ δρ. 3.

ΤΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ περίκομφον καὶ πολὺτιμον Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Γ. Α. Βρετοῦ εἶδε τὸ φῶς, πλοῦσιον, ὡς παρακάτω φαίνεται, εἰς ὕλην, κατάφορτον ἀπὸ εἰκόνας, χρυσόδετον, θαυμαστὸν καθ' ὅλα. Ἀκούσατε τὰ περιεχόμενά του, τὰς στατιστικὰς πληροφορίας, τὰς ἀπείρους γνώσεις, τὰ ἀνέκδοτα, τὰ ὅποια τὸ καθίστατον τέλειον «Ἀλμὰνὰ Ἀσσέτ».

Παλαιοὶ καὶ νέου ἡμερολογίου διαφορά. Ἐτη Βίσεκτα. Τὰ δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Ὁ κεραιὸς ἱατρὸς, βράπτῃς, κουρεὺς. Γένσεις ἡφαιστείων καὶ χρησιμότης αὐτῶν. Περὶ ἕτερα ἀποτελέσματα αἰσμάτων καὶ χῶραι μὴ ὑποκείμεναι εἰς αὐτοὺς. Τὰ γαιανθρακουργεῖα τῆς Ἀγγλίας. Πλατίνα. Καφές, καουτσούκ, γουταπέρικα, δένδρον ὕδροφόρον. Ἡ μητρικὴ στοργὴ παρὰ τοῖς ζῴοις καὶ ἀγαθοεργίαι αὐτῶν. Τὸ μυστήριον τῆς μακροζωίας. Ἐκατονταετηρίδες γάμων. Ὁ Ἰησοῦς τῶν Ἀντικυβήρων. Ἡ ἀδωναία συλλογὴ τοῦ κ. Καραπάνου. Ὁ Ἄδων τῆς νήσου Κέας. Οἱ τρεῖς Πατριάρχαι. Οἱ ὑπὸ τὸν Οἰκουμένικὸν Πατριάρχην Μητροπολίται μετὰ τῶν τίτλων αὐτῶν. Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν. Ὁ ἐν Τήνῳ ἱερός ναὸς τῆς Ἑθαγγελιστρίας. Αἱ Κυκλάδες κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁ Ἀγγλος ἐν τῇ πατρίδι του καὶ ἐκτὸς αὐτῆς. Ἡ πολυσαρκία παρὰ τοῖς ἡμιπεπολιτισμένοις. Ὁ Ἀυτοκράτωρ τῆς Ἀδυσσινας. Ὑγιεινὰ συμβουλαί. Χρωλλόσιον τῶν εἰς χρυσὸν Ἑλλ. θαναίων. Ἀρχαῖα καὶ μεσαιωνικὴ ἱστορία χρονολογικῶς. Ὁ μέγας Πέτρος. Βραβεῖα Μοντυὼν καὶ Νοβέλ. Ἡ διδασκαλία τοῦ Κομφουκίου. Πληθυσμὸς Κρατῶν καὶ Πρωτευουσῶν. Ἐμπορικὴ, ταχυδρομικὴ καὶ τηλεγραφικὴ κινήσεις κρατῶν. Ἡγεμόνες τῆς ὕψηλιου καὶ οὐκονόμου αὐτῶν. Ὑπέλλοι: γνώσεις. Ἰσοτροπία: διασῆμων μουσικῶν. Τὰ ζῶα καὶ ἡ μουσική. Ριπίδια, κλίμα, χειρόκτια, κάλτσαι, κалτσοδέται κτλ. Ἀδελφοὶ Βαλιάνου, Γ. Μαρασλῆς. Ἡ σπογγαλισία. Τὰ ὑποδρύχια. Διῶρος Σουέξ, ναυσίποια Δουναῶδες. Ἰσθμὸς Κορίνθου. Ἀνδρᾶ Συγγροῦ Ἀπομνημονεύματα. Τὰ αὐγὰ. Διατήρησις καὶ ἐξέλεξις τῆς νοσότητος αὐτῶν. Πολυφάγοι καὶ νηστευταί. Ζάχαρι καὶ μέλι. Ἡ ἐπιχορήγησις τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ὁ πλουσιώτατος ἄνθρωπος τῆς ὕψηλιου. Βάνδερβιλ, Κάρνεϋ. Τὸ ψιμυθιον. Γνώμαι περὶ στηθόδεσμου. Μάστιγες τῆς ἀνθρωπότητος. Πείνα, λέπρα, φέτρα καὶ παράσιτα τῶν ζῴων μεταδιδόμενα εἰς τὸν ἄνθρωπον κτλ. κτλ. Ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος. Πῶς ἀποθνήσκουν οἱ Πάπαι. Σφάξουν οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὸ Πάσχα αὐτῶν χρυστιανόπαιδας; Πόσα πτηνὰ φονεύονται κατ' ἔτος διὰ τοὺς γυναικείους πύλους κτλ. κτλ. κτλ.

Εἰς ἑκάστην τῶν 400 αὐτῶν σελίδων δημοσιεύεται μία παροιμία. Τὸ Ἡμερολόγιον κοσμοῦσι καλλιτεχνικαὶ εἰκόνας ὑπὲρ τὰς 100 καὶ αἱ σημαῖαι ὄλων τῶν κρατῶν ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, κατέχουσαι 4 σελίδας ἀνεξαρτήτους τοῦ καιμένου. Τιμὴ ἐν Ἑλλάδι: Χρυσόδετον δρ. 4, χαρτόδετον δρ. 3. Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ: Χρυσόδετον φρ. 4, χαρτόδετον φρ. 3. Ἐν Τουρκίᾳ γρ. 17, χαρτόδετον 13.

Πρὸς τὸν διαθέτοντα 10 ἀντίτυπα ἀποστέλλεται 1 δωρεάν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ ἀκοπήσουν ἄς ἀπευθύνουσι πρὸς κ. Γ. Βρετόν. Γραφεῖα «Εἰκονογραφημένης».

Η ΑΝΘΟΔΕΣΙΑ

Πρόσδους ἀξίας θαυμασμῶ ἔκαμε καὶ παρ' ἡμῶν ἡ ἀνοδοεσία. Ἐντὶ τῶν ἀκαλασιθῆτων ἐκείνων πανερῶν, τὰ ὅποια ἡ αὐτοσχέδιος ἀνοδοεσία τῶν ἀξέστῶν ἀγροτῶν καὶ περιβολάρηδων μᾶς ἐσεβρίβριξε περὶ τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην, εἰς δύο τρία δόμορφα σχήματα, ἔχει κανεὶς νὰ θαυμάσῃ κομφοτάτας δόμορμας καὶ πανερᾶκια εἰς ἀπειρίαν σχημάτων καὶ φιλόκαλα εἰς ζηλευτὴν ἀρμονίαν χρωμάτων.

Τὸ ρεκόρ εἰς πλοῦτον, εἰς καλασιθησίαν, εἰς ἐργασίαν, εἰς ἀπειρίαν σχημάτων, εἰς συνδυασμοὺς ἀναρμονίους ἔχει ὁ γνωστός ἀνοδοεσιολογὸς κ. Ν. Φλεριανός — δόξ Στάδιον 3 — εἰς τὸν ὅποιον ἀρχικῶς ἡ πρωτεύουσα ὄφειλε τὴν ἀπὸ τινος παρατηρηθεῖσαν πρόοδον τῆς ἀνοδοεσίας.

Ἐσχάτως ὁ Φλεριανός ἐπλήρωσε καὶ ἄλλο κενόν. Ὁ Πειραιεύς, ἡ γείτων πόλις, ὑπὸ ἐποψίν ἀνοδοεσιολογῶν ἦτο ἕως προχθῆς ἐτι αἱ Ἀθῆναι πρὸ εἰκοσιπενταετίας. Καὶ οἱ φίλοι τῶν ἀνοδοεσιολογῶν, ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ τάξις τοῦ Πειραιῶς διὰ τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς ἄλλας κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις ἠναγκάζοντο νὰ ἀνέρχονται εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ κάμουν τῆς ζαρντινιέρας τῶν καὶ τὰ ἀνθη τῶν ἀπὸ τοῦ Φλεριανοῦ. Ἀυτὴν λοιπὸν τὴν ἀνάγκην τοῦ Πειραιῶς ἐξυπηρετῆ τῶρα ὁ Φλεριανός. Ἰδρυσεν κάτω εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑποκατάστημα, ἓνα ἀληθινὸν κομφοτένημα — Λεωφόρος Ἀθηνῶν παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα — εἰς τὸ ὅποιον δύνανται αἱ Δεσποινὲς καὶ αἱ Δεσποινίδες καὶ ὅλοι οἱ φιλιανθεῖς νὰ διδουσι τὰς παραγγελίας. Αὐτὸ λέγεται φιλότιμος ἀντίληψις ἀπειναντι τῆς ἐνισχύσεως, τὴν ὅποιαν ἀμείριστον παρέχει ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸν Φλεριανόν ἡ ἐκλεκτὴ τάξις τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς πρωτεύουσας.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΜΑΣ

«Αἱ γυναῖκες, γράφει ὁ J. de Maistre, εἰς κανέν εἶδος δὲν ἐδημιούργησαν ἀριστούργημα. Οὔτε τὴν Ἰλιάδα, οὔτε τὴν Αἰνειάδα, οὔτε τὴν Ἠλευθερωμένην Ἱερουσαλήμ, οὔτε τὸ Πάνθειον, οὔτε τὸν Ἅγιον Πέτρον. Δὲν ἐπενόησαν οὔτε τὴν ἀλγεβρᾶν, οὔτε τὰ τηλεσκόπια, οὔτε τὰ ὄχρωματα διαπτρα, οὔτε τὴν πυροσβεστικὴν ἀντλία, οὔτε τὸ πλέξιμον τῶν περικυβίων κ.τ.λ. Κατορθῶνουν ὅμως κατὰ πᾶσι μεγαλῆτερον παρὰ πάντα ταῦτα: Ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν διαπλάττεται, ἐπι ὑπέροχον ἐν τῷ κόσμῳ: Ὁ ἴμιος ἀνῆρ καὶ ἡ τιμία γυνή».

ΚΑΙ ΤΙ ΘΑ ΙΔΩΜΕΝ ΑΚΟΜΗ;

Ὁ λόγος περὶ Ἐδισσῶν πατρός καὶ υἱοῦ. Διότι ὑπάρχει καὶ υἱός, ἔκδοσις ἐπηγενημένη καὶ βελτιωμένη. Ὁ πατήρ ἀσχολεῖται βιομηχανικώτερον, εἰς ἐφευρέσεις βιομηχανικὰς, ἐνῶ ὁ υἱός μὲ τὰ ἐκατομμύρια τοῦ πατρὸς ἀσχολεῖται εἰς ἐφευρέσεις ὕψηλοτέρως.

Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῶν πατέρων. Ἐπενόησεν ἤλεκτρικὸν συμπυκνωτήν, δυνάμενον νὰ συγκεντρῶσιν ρεῦμα, ὅπου δὲ ἦρκει δι' ἐν αὐτοκίνητον νὰ διανύσῃ τριακόσια χιλιόμετρα. Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι ὁ συμπυκνωτὴς τοῦ αὐτοῦ καταλαμβάνει ἐλάχιστον χῶρον καὶ εἶναι ἐλαφρότατος. Ἐνας ἄνθρωπος δύναται νὰ τὸν μεταφέρῃ διὰ τῆς μῆς χειρὸς.

Τὸ πρᾶγμα ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὸ ἀερόστατον. Ἡ Ἐπιστήμη ἀπεσφάνθη, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κυβερνηθῆ ἐν τῷ διαστήματι συσκευή ἐλαφρότερα τοῦ ἀέρος, ὡς εἶναι τὸ ἀερόστατον, ἀλλὰ βαρύτερα τοῦ ἀέρος ὕψουμένη διὰ μηχανικῆς ἰσως δι' ἐλίκων. Ποῖα μηχανή ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ταχύτητα, ἥτις χρειάζεται διὰ νὰ ὑπερνήκῃ τὴν ἑλκὶν τῆς γῆς ἐπὶ τῶν σωματίων; Ἐχρειάζοντο τεράστια κατασκευατὰ καταλαμβάνοντα χῶρον καὶ συνεπῶς ἀξάνοντα τὸ βάρος τῆς ὄλης συσκευῆς. Ἰδοὺ λοιπὸν βῆμα πρὸς τὴν λύσιν τοῦ σπουδαιωτάτου προβλήματος. Διότι ἅμα ἐπιτετυχθῆ ἡ ἀνύψωσις τότε καὶ διὰ τῆς ταχύτητος θὰ ἐπιτετυχθῆ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀεροπλοίου.

Μεγάλην ἐφαρμογὴν ἡ νῆα ἐφευρέσει τοῦ Ἐδισσῶν θὰ ἔχη καὶ ἐπὶ τῶν ὑποβρυχίων, διὰ τὴν κινήσιν τῶν ὁποίων ἕως τῶρα χρησιμοποιοῦν διάφορα ἀέρια ὑπὸ πίεσιν, ὡς τὰ ἀέρια βαμβάκοσποριτίδους ἀναφλεγόμενης κλ.

Ὁ υἱός Ἐδισσῶν ἀφ' ἑτέρου πρὸ πολλοῦ ἀσχολεῖται μὲ τὰς ἀκτίνιας τῆς σκέψεως. Κάποτε μάλιστα εἶχε γνωσθῆ ὅτι καταγίνετο νὰ κατασκευάσῃ συσκευὴν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος νὰ διεκιδῆ εἰς ἀπόστασιν τὴν σκέψιν του. Ἀγγέλλεται λοιπὸν

τῶρα ὅτι, ἀπὸ πειράματος εἰς πείραμα καὶ ἀπὸ συλλογισμῶν εἰς συλλογισμῶν, μὲ ἀφετηρίαν τὸ ὅτι καθὲς σκέψις ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ εἶναι ἀποτελεσματὶς μιᾶς τοιαύτης ἢ τοιαύτης παλμικῆς κινήσεως τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας, κατώρθωσε δι' ἐκείνησιν φωτογραφικῆς πλακῶς, ἰδικῆς τοῦ κατασκευῆς, νὰ φωτογραφῆσῃ τὴν σκέψιν. Ἀγαθὴ ἐπέτυχῃ φωτογραφίας εἰς τὰς ὁποίας ἡ κεφαλὴ τοῦ σκεπτομένου φαίνεται ἐκπέμπουσα ἀκτίνιας καὶ αἱ ἀκτίνια αὗται διαφέρουν ἀλλήλων ἀναλόγως τῶν ἐναλλασσομένων σκέψεων. Μένει τῶρα νὰ ἴδωμεν ἐάν ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων εἶναι ἢ αὐτὴ δι' ὅλα τὰ ἄτομα. Ἀγαθὴ ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σκεπτομένοι εἴναι καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐκπέμπουν τὰς αὐτὰς ἀκτίνιας.

ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΓΝΩΡΙΣΕ

Ἐξετάζεται ὁ φοιτητὴς εἰς τὴν Βοτανικὴν.
— Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, ἐρωτᾷ ὁ καθηγητὴς, τί γνωρίζετε περὶ τῆς οἰκογενείας τῶν Φιλλυροειδῶν;
— Ἐγώ, κύριε καθηγητά, ἀπαντᾷ ὁ φοιτητὴς, εἰμαι ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ δὲν ἔτυχε νὰ μὲ συστήσουν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπέθανεν ὁ Δουξ τῆς Βανδῶμης, καὶ ὁ Δουδοβίκος ΙΔ' ἀνέθεσε τὴν διοίκησιν τῆς Προβηγκίας, τὴν ὅποιαν εἶχεν ὁ ἀποθανὼν, εἰς τὸν στρατάρχην Βιλλιάρ.

Ὅταν ὁ νέος διοικητὴς, μετέβαινεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, οἱ προχόντες τὸν προῦπήντησαν προσφέροντες βαλάντιον πλήρες λουδοβικίων.

— Ἰσοῦ, ἀθένητα, τοῦ εἶπον, ἐν βαλάντιον ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προσεφέραμεν εἰς τὸν Δουκα καὶ τὸ ὅποιον ὅμοιον μὲ δὲν ἀδέχθη.

— Ἀ! ἀπήντησεν ὁ νέος διοικητὴς, ὁ Δουξ ἦτον ἀίμητος.

Καὶ ἔλαβε τὸ βαλάντιον.